

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/686 z dnia 3 maja 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

DECYZJE

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/687 z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 694-790 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających bezprzewodowe szerokopasmowe usługi łączności elektronicznej oraz na potrzeby elastycznego użytkowania na poziomie krajowym w Unii (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 2268) ⁽¹⁾ 4

ZALECENIA

- ★ Zalecenie Komisji (UE) 2016/688 z dnia 2 maja 2016 r. w sprawie monitorowania i zarządzania w odniesieniu do obecności dioksyn i polichlorowanych bifenyli (PCB) w rybach i produktach rybołówstwa z regionu Morza Bałtyckiego ⁽¹⁾ 16

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

- ★ Decyzja nr 1/2016 Wspólnego Komitetu ds. Transportu Lotniczego Unia Europejska/Szwajcaria ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 11 kwietnia 2016 r. zastępująca załącznik do umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego [2016/689] 24

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/686

z dnia 3 maja 2016 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 maja 2016 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich*

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	203,5
	MA	94,1
	SN	225,9
	TR	84,9
	ZZ	152,1
0707 00 05	MA	83,2
	TR	137,2
	ZZ	110,2
0709 93 10	MA	95,4
	TR	133,6
	ZZ	114,5
0805 10 20	EG	51,1
	IL	84,3
	MA	61,6
	TR	37,1
	ZZ	58,5
0805 50 10	BR	116,1
	MA	135,4
	TR	130,3
	ZA	143,4
	ZZ	131,3
0808 10 80	AR	111,2
	BR	96,0
	CL	114,8
	CN	73,3
	NZ	135,2
	US	225,3
	ZA	97,6
	ZZ	121,9

(¹) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/687

z dnia 28 kwietnia 2016 r.

w sprawie harmonizacji zakresu częstotliwości 694-790 MHz na potrzeby systemów naziemnych zapewniających bezprzewodowe szerokopasmowe usługi łączności elektronicznej oraz na potrzeby elastycznego użytkowania na poziomie krajowym w Unii

(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 2268)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego przyjętego decyzją 243/2012/UE ⁽²⁾ Parlament Europejski i Rada ustaliły cel polityczny dotyczący zidentyfikowania do roku 2015 co najmniej 1 200 MHz widma odpowiedniego do zaspokojenia rosnącego zapotrzebowania na bezprzewodową transmisję danych w Unii ⁽³⁾. Ponadto w ramach wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego Komisję i państwa członkowskie upoważniono do współpracy w celu zapewnienia dostępności widma na potrzeby realizacji programów i imprez specjalnych (PMSE) ⁽⁴⁾, rozwoju usług bezpieczeństwa i swobodnego obrotu powiązanych z nimi urządzeniami, jak również rozwoju innowacyjnych rozwiązań interoperacyjnych w zakresie ochrony publicznej i pomocy w przypadku klęsk żywiołowych (PPDR) ⁽⁵⁾ oraz internetu przedmiotów ⁽⁶⁾. Zespół ds. Polityki Spektrum Radiowego (RSPG) przyjął sprawozdanie w sprawie strategicznych sektorowych potrzeb w zakresie widma, w którym poruszono między innymi kwestię potrzeb w zakresie widma dla PPDR, PMSE i internetu przedmiotów ⁽⁷⁾.
- (2) Widmo w zakresie częstotliwości 694–790 MHz (zwane dalej „pasmem częstotliwości 700 MHz”) jest cennym elementem dla wprowadzania opłacalnych naziemnych bezprzewodowych sieci o wysokiej przepustowości i powszechnym zasięgu w budynkach i na zewnątrz. Regulamin Radiokomunikacyjny Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego obejmuje przeznaczenie pasma częstotliwości 700 MHz w służbie radiodifuzyjnej i służbie ruchomej (z wyjątkiem służby ruchomej lotniczej) na prawach pierwszej ważności i wskazanie tego pasma na potrzeby systemów IMT (International Mobile Telecommunications). Przedmiotowe pasmo częstotliwości jest obecnie użytkowane w całej Unii na potrzeby naziemnej telewizji cyfrowej (DTT) i bezprzewodowych urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych.
- (3) W przedstawionej przez Komisję strategii na rzecz jednolitego rynku cyfrowego ⁽⁸⁾ podkreślono znaczenie pasma częstotliwości 700 MHz dla świadczenia usług szerokopasmowych na obszarach wiejskich i uwypuklono potrzebę opracowania skoordynowanego uwalniania tego pasma częstotliwości przy jednoczesnym uwzględnieniu specjalnych potrzeb dystrybucji mediów audiowizualnych, aby zachęcić do inwestycji w szybkie sieci szerokopasmowe oraz ułatwić upowszechnianie zaawansowanych usług cyfrowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 243/2012/UE z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego (Dz.U. L 81 z 21.3.2012, s. 7).

⁽³⁾ Art. 3 lit. b) RSPP.

⁽⁴⁾ Art. 8 ust. 5 RSPP.

⁽⁵⁾ Art. 8 ust. 3 RSPP.

⁽⁶⁾ Art. 8 ust. 6 RSPP.

⁽⁷⁾ Dokument RSPG13-540rev2.

⁽⁸⁾ Zob.: http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/index_en.htm

- (4) W swojej opinii w sprawie długoterminowej strategii dotyczącej zakresu częstotliwości 470–790 MHz ⁽¹⁾ RSPG zaleca skoordynowane podejście do zmiany przeznaczenia pasma częstotliwości 700 MHz na potrzeby bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej, w tym udostępniania przedmiotowego pasma częstotliwości w całej Unii zgodnie ze zharmonizowanymi warunkami technicznymi.
- (5) W dniu 11 marca 2013 r., na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji o spektrum radiowym, Komisja udzieliła Europejskiej Konferencji Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT) mandatu na opracowanie zharmonizowanych warunków technicznych dla pasma częstotliwości 700 MHz na potrzeby bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej w Unii oraz na potrzeby innych zastosowań wspierających priorytety unijnej polityki widma radiowego.
- (6) W dniach 28 listopada 2014 r. i 1 marca 2016 r. w ramach mandatu CEPT przedstawiła raport nr 53 ⁽²⁾ i 60 ⁽³⁾. Stanowią one podstawę technicznej harmonizacji pasma częstotliwości 700 MHz na potrzeby naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej, która umożliwiła uzyskanie korzyści skali w zakresie sprzętu zgodnie ze zmianami sytuacji międzynarodowej dotyczącej tego pasma.
- (7) W raportach CEPT nr 53 i 60 przedstawiono również warianty zakładające możliwości użytkowania części pasma częstotliwości 700 MHz (tzw. luka dwupleksowa lub pasma ochronne), o których może zadecydować państwo członkowskie („opcje krajowe”). Jedną z opcji krajowych jest uzupełniające łącze „w dół” (SDL), które stanowi transmisję ze stacji bazowych jedynie „w dół” (tzn. jednokierunkową) w celu świadczenia naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej, a co za tym idzie, opcja ta stanowi rozwiązanie problemu asymetrii transmisji danych poprzez zwiększenie przepustowości łącza „w dół” dla takich usług. Inne opcje krajowe to PPDR, PMSE i łączność M2M w oparciu o systemy naziemne zapewniające usługi łączności elektronicznej.
- (8) Zharmonizowane warunki techniczne zapewnią użytkowanie pasma częstotliwości 700 MHz na potrzeby naziemnych bezprzewodowych usług szybkiej szerokopasmowej łączności elektronicznej i innych zastosowań zgodnie z priorytetami polityki widma radiowego na szczeblu unijnym; będą one wspomagały jednolity rynek, ograniczały szkodliwe zakłócenia i ułatwiały koordynację częstotliwości.
- (9) Pasma częstotliwości 700 MHz powinno zatem być użytkowane do świadczenia naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej w oparciu o zharmonizowaną aranżację kanałów („aranżacja podstawowa”) oraz powiązane wspólne najmniej restrykcyjne warunki techniczne, jeżeli państwa członkowskie wyznaczają je do użytkowania w zastosowaniach innych niż przez sieci radiodifuzyjne o dużej mocy. W drodze wyjątku państwa członkowskie mogą tymczasowo użytkować na potrzeby usług DTT części pasma częstotliwości 700 MHz poza aranżacją podstawową w celu ułatwienia terminowego przejścia z naziemnego nadawania sygnału telewizyjnego w tym paśmie zgodnie z warunkami krajowymi, np. w odniesieniu do zmiany praw użytkowania widma na potrzeby usług DTT lub dla aranżacji jednoczesnej emisji zgodnie z porozumieniami zawartymi pomiędzy sąsiadującymi państwami członkowskimi dotyczącymi unikania ryzyka zakłóceń transgranicznych.
- (10) Państwa członkowskie powinny również mieć swobodę użytkowania części pasma częstotliwości 700 MHz w celu zaspokojenia szczególnych potrzeb krajowych. Oprócz naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej powyższe obejmuje również użytkowanie zgodnie z priorytetami sektorowymi unijnej polityki widma radiowego, w szczególności na potrzeby PMSE, PPDR i internetu przedmiotów (IoT) i w celu zapewnienia efektywnego użytkowania widma. W związku z tym zakres częstotliwości 790–791 MHz może być również użytkowany bez uszczerbku dla decyzji Komisji 2010/267/UE ⁽⁴⁾. Elastyczna harmonizacja dostępności widma w paśmie częstotliwości 700 MHz w celu zaspokojenia potrzeb krajowych w oparciu o ograniczony zestaw opcji krajowych pomogłaby w osiągnięciu korzyści skali w zakresie sprzętu, jak również w koordynacji transgranicznej i powinna się ograniczać do dostępnych zakresów częstotliwości oraz – w stosownych przypadkach – do powiązanej metody dotyczącej dwupleksu i aranżacji kanałów. Państwa członkowskie powinny zdecydować o wdrożeniu opcji krajowych, jak również o odpowiedniej kombinacji opcji krajowych i organizować ich współistnienie. Użytkowanie widma na potrzeby opcji krajowych powinno również zapewnić współistnienie z naziemnymi bezprzewodowymi usługami szerokopasmowej łączności elektronicznej zgodnymi z aranżacją podstawową.
- (11) Naziemne bezprzewodowe usługi szerokopasmowej łączności elektronicznej i opcje krajowe w paśmie częstotliwości 700 MHz powinny zapewniać odpowiednią ochronę obecnych usług nadawania telewizji naziemnej i użytkowania bezprzewodowych urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych dla częstotliwości niższych niż 694 MHz zgodnie z ich statusem prawnym. Może wystąpić konieczność stosowania na poziomie krajowym dodatkowych środków w celu radzenia sobie z wzajemnymi zakłóceniami pomiędzy naziemnymi bezprzewodowymi usługami szerokopasmowej łączności elektronicznej i usługami DTT, np. z zakłóceniami powodowanymi przez nadajniki stacji bazowych naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej

⁽¹⁾ Dokument RSPG 15-595 final; dostępny na stronie internetowej: http://rspg-spectrum.eu/wp-content/uploads/2013/05/RSPG15-595_final-RSPG_opinion_UHF.pdf

⁽²⁾ Raport CEPT nr 53 znajduje się na stronie internetowej: <http://www.ero-docdb.dk/Docs/doc98/official/pdf/CEPTREP053.PDF>

⁽³⁾ Raport CEPT nr 60 znajduje się na stronie internetowej: <http://www.ero-docdb.dk/Docs/doc98/official/pdf/CEPTREP060.PDF>

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2010/267/UE z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie zharmonizowanych warunków technicznych dotyczących wykorzystywania zakresu częstotliwości 790–862 MHz na potrzeby ziemskich systemów zapewniających usługi łączności elektronicznej w Unii Europejskiej (Dz. U. L 117 z 11.5.2010, s. 95).

do odbiorników DTT lub przez nadajniki transmisyjne DTT do odbiorników stacji bazowych naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej, w przypadku których operatorzy sieci ruchomych mogą w indywidualnych przypadkach stosować odpowiednie techniki osłabiania zakłóceń.

- (12) Chociaż środki na mocy decyzji o spektrum radiowym pozostają bez uszczerbku dla praw państw członkowskich do organizowania i użytkowania widma radiowego do celów zachowania porządku i bezpieczeństwa publicznego (w szczególności PPDR) ⁽¹⁾, dla takich zastosowań korzystnym byłoby użytkowanie wspólnego zakresu częstotliwości w celu zapewnienia swobodnego obrotu urządzeniami i usługami interoperacyjnymi zgodnie z celem polityki RSPP dotyczącym dostępności widma. Zharmonizowane warunki techniczne dla naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej umożliwią również, w razie potrzeby, i odpowiednio zgodnie z aranżacją podstawową wprowadzenie szerokopasmowych usług PPDR, które mogą wykorzystywać przedmiotowe warunki techniczne, opierając się na założeniu, że sieć PPDR posiada takie same charakterystyki współlistnienia jak naziemne bezprzewodowe szerokopasmowe sieci łączności elektronicznej. Wykorzystując przeznaczenie na potrzeby usług komunikacji elektronicznej na zasadzie braku wyłączności, państwa członkowskie mogą również, w razie potrzeby, wprowadzać PPDR. W tym względzie w raporcie RSPG dotyczącym strategicznych sektorowych potrzeb w zakresie widma uznano, że zapotrzebowanie na widmo dla szerokopasmowych usług PPDR jest różne w przypadku każdego państwa członkowskiego, a krajowe rozwiązania zależą od decyzji politycznych, z uwzględnieniem rozwiązań dotyczących realizacji misji zapewniających bezpieczeństwo publiczne oraz związanej z tym roli organów krajowych lub podmiotów publicznych.
- (13) Raporty CEPT nr 53 i 60 odnoszą się do potrzeby stworzenia procedury konfigurowania dla urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych w celu zapewnienia ich funkcjonowania bez zakłóceń na potrzeby wymaganej jakości usług. W celu poprawy współlistnienia bezprzewodowych urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych pracujących w pomieszczeniach oraz ruchomych sieci łączności elektronicznej wykorzystujących sąsiednie zakresy częstotliwości państwa członkowskie popierają, w miarę możliwości i w wymagających tego przypadkach, wdrażanie technik osłabiania zakłóceń, takich jak te określone w decyzji wykonawczej 2014/641/UE ⁽²⁾.
- (14) Państwa członkowskie powinny zawrzeć odpowiednie dwustronne transgraniczne umowy z innymi państwami członkowskimi i państwami trzecimi. Takie umowy między państwami członkowskimi i państwami trzecimi mogą być niezbędne w odpowiednich częściach terytorium państw członkowskich w celu zapewnienia wdrożenia zharmonizowanych parametrów, unikania szkodliwych zakłóceń i poprawy efektywności wykorzystania widma. W raporcie RSPG na temat skoordynowanego podejścia do radiodyfuzji w przypadku zmiany przeznaczenia pasma częstotliwości 700 MHz ⁽³⁾ określono warunki techniczne i zasady dotyczące koordynacji naziemnych bezprzewodowych systemów szerokopasmowej łączności elektronicznej i rozsiewczej telewizji naziemnej, w tym z państwami spoza Unii Europejskiej.
- (15) Państwa członkowskie powinny przedłożyć Komisji sprawozdania dotyczące wykonania niniejszej decyzji oraz użytkowania pasma częstotliwości 700 MHz, w szczególności w celu dostosowania go do przyszłych zmian w systemach bezprzewodowych (np. w kontekście 5G lub IoT), które mogą mieć wpływ na jego użytkowanie na potrzeby naziemnych bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej i opcji krajowych. Powyższe ułatwi dokonanie oceny jej wpływu na poziomie UE oraz, w razie konieczności, jej terminowy przegląd.
- (16) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Spektrum Radiowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja służy harmonizacji technicznych warunków udostępniania i efektywnego użytkowania zakresu częstotliwości 694–790 MHz („pasma częstotliwości 700 MHz”) w Unii na potrzeby systemów naziemnych zapewniających naziemne bezprzewodowe usługi szerokopasmowej łączności elektronicznej. Ma ona również na celu ułatwienie elastycznego użytkowania przez państwa członkowskie w celu zaspokojenia specjalnych potrzeb krajowych zgodnie z priorytetami polityki widma radiowego RSPP. Zharmonizowane warunki dla zakresu częstotliwości 790–791 MHz zgodnie z niniejszą decyzją stosuje się, nie naruszając przepisów decyzji 2010/267/UE.

⁽¹⁾ Art. 1 ust. 4 decyzji o spektrum radiowym.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/641/UE z dnia 1 września 2014 r. w sprawie zharmonizowanych warunków technicznych wykorzystywania widma radiowego przez bezprzewodowe urządzenia do transmisji sygnałów akustycznych użytkowane do realizacji programów i imprez specjalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 263 z 3.9.2014, s. 29).

⁽³⁾ Dokument RSPG13-524 rev1; dostępny na stronie internetowej: https://circabc.europa.eu/d/a/workspace/SpacesStore/614d3daf-76a0-402d-8133-77d2d3dd2518/RSPG13-524%20rev1%20Report_700MHz_reallocation_REV.pdf

Artykuł 2

Na potrzeby niniejszej decyzji zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „bezprowadowe urządzenia PMSE do transmisji sygnałów akustycznych” oznaczają urządzenia radiowe do transmisji analogowych lub cyfrowych sygnałów akustycznych między ograniczoną liczbą nadajników i odbiorników, takie jak mikrofony radiowe, douszne monitory odsłuchowe i łącza foniczne, stosowane głównie na potrzeby produkcji programów przeznaczonych do nadawania lub realizacji prywatnych lub publicznych imprez społecznych lub kulturalnych;
- 2) „łączność radiowa na potrzeby ochrony publicznej i pomocy w przypadku klęsk żywiołowych (PPDR)” oznacza aplikacje radiowe użytkowane na potrzeby bezpieczeństwa publicznego, ochrony i obrony wykorzystywane przez organy krajowe lub odpowiednich operatorów w odpowiedzi na odpowiednie potrzeby krajowe w zakresie bezpieczeństwa publicznego i ochrony, m.in. w sytuacjach nadzwyczajnych;
- 3) „łączność radiowa maszyna-maszyna (M2M)” oznacza łącza radiowe wykorzystywane na potrzeby przekazywania informacji między podmiotami fizycznymi lub wirtualnymi tworzącymi złożony ekosystem obejmujący internet przedmiotów; takie łącza radiowe mogą być realizowane za pośrednictwem usług łączności elektronicznej (np. opartych na technologiach komórkowych) lub innych usług w oparciu o użytkowanie widma wymagające lub niewymagające zezwolenia.

Artykuł 3

1. Kiedy państwa członkowskie wyznaczają i udostępniają pasmo częstotliwości 700 MHz do celów innych niż sieci radiodifuzyjne dużej mocy, państwa członkowskie:
 - a) wyznaczają i udostępniają zakresy częstotliwości 703–733 MHz i 758–788 MHz na zasadzie braku wyłączności na potrzeby systemów naziemnych zapewniających bezprzewodowe usługi szerokopasmowej łączności elektronicznej zgodnie z parametrami określonymi w sekcjach A.1, B i C załącznika;
 - b) w zależności od decyzji krajowych i wyboru wyznaczają i udostępniają części pasma częstotliwości 700 MHz inne niż te, o których mowa w ust. 1 lit. a), do użytkowania zgodnie z parametrami określonymi w sekcjach A.2–A.5 załącznika.
2. Państwa członkowskie ułatwiają współistnienie różnych zastosowań, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 4

Państwa członkowskie zapewniają, aby systemy, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i b), gwarantowały właściwą ochronę istniejących systemów w sąsiednim zakresie częstotliwości 470–694 MHz, tj. usług nadawania naziemnej telewizji cyfrowej i bezprzewodowych urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych zgodnie z ich statusem prawnym.

Artykuł 5

Państwa członkowskie ułatwiają zawieranie umów dotyczących koordynacji transgranicznej, aby umożliwić funkcjonowanie systemów wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a), a w stosownych przypadkach systemów wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. b), przy uwzględnieniu obowiązujących procedur regulacyjnych i praw oraz właściwych umów międzynarodowych.

Artykuł 6

Państwa członkowskie monitorują użytkowanie pasma częstotliwości 700 MHz i przedstawiają Komisji ustalenia, na jej żądanie lub z własnej inicjatywy, w celu umożliwienia terminowego przeglądu niniejszej decyzji, gdy zajdzie taka potrzeba.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 kwietnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Günther OETTINGER
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

PARAMETRY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3

A. Parametry ogólne

1. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a), w ramach zakresów częstotliwości 703–733 MHz i 758–788 MHz sposób aranżacji częstotliwości jest następujący:

- a) przydziela się bloki częstotliwości będące wielokrotnością 5 MHz ⁽¹⁾;
- b) trybem pracy jest tryb duplexu z podziałem częstotliwości (FDD); odstęp duplexowy wynosi 55 MHz, przy czym kanał nadawczy terminala (łącze „w górę” FDD) znajduje się w dolnej części zakresu częstotliwości 703–733 MHz, a kanał nadawczy stacji bazowej (łącze „w dół” FDD) – w górnej części zakresu częstotliwości 758–788 MHz;
- c) dolna granica częstotliwości przydzielonego bloku musi się pokrywać z granicą zakresu częstotliwości wynoszącą 703 MHz lub być od niej oddalona o wielokrotność 5 MHz.

Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do organizowania i użytkowania swojego widma radiowego do celów bezpieczeństwa publicznego oraz obronności, jeżeli została wdrożona łączność radiowa PPDR, należy stosować warunki techniczne dla bezprzewodowych usług szerokopasmowej łączności elektronicznej określone w niniejszym załączniku.

2. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) aranżacja częstotliwości w zakresie częstotliwości 738–758 MHz do użytkowania w całości lub w części na potrzeby systemów naziemnych zapewniających bezprzewodowe usługi szerokopasmowej łączności elektronicznej jest następująca:

- a) górna granica wyznaczonego zakresu częstotliwości widma musi wynosić 758 MHz lub 753 MHz; druga z tych wartości ma zastosowanie wyłącznie w powiązaniu z aranżacją częstotliwości zgodnie z sekcją A.3, począwszy od 753 MHz;
- b) dolna granica wyznaczonego zakresu częstotliwości widma rozpoczyna się przy jednej z następujących wartości: 738 MHz, 743 MHz, 748 MHz lub 753 MHz;
- c) tryb pracy ogranicza się do transmisji ze stacji bazowych (wyłącznie łącze „w dół”) zgodnie z parametrami technicznymi w sekcji B;
- d) przydzielone bloki częstotliwości w wyznaczonym zakresie częstotliwości widma muszą być wielokrotnością 5 MHz ⁽¹⁾; górna granica częstotliwości przydzielonego bloku musi się pokrywać z górną granicą podzakresu lub być od niej oddalona o wielokrotność 5 MHz.

3. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) sposób aranżacji częstotliwości zakresów częstotliwości 698–703 MHz, 733–736 MHz, 753–758 MHz i 788–791 MHz do ich użytkowania w całości lub w części na potrzeby łączności radiowej PPDR jest następująca: trybem pracy jest tryb duplexu z podziałem częstotliwości; odstęp duplexowy wynosi 55 MHz, przy czym kanał nadawczy terminala (łącze „w górę” PPDR) znajduje się w jednym lub obu zakresach częstotliwości 698–703 MHz i 733–736 MHz, a kanał nadawczy stacji bazowej (łącze „w dół” PPDR) – w jednym lub obu zakresach częstotliwości, odpowiednio 753–758 MHz i 788–791 MHz.

Zakresy częstotliwości 703–733 MHz i 758–788 MHz lub ich podzakresy można również użytkować na potrzeby łączności radiowej PPDR. Taki rodzaj użytkowania został omówiony w sekcji A.1.

4. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) aranżacja częstotliwości w zakresach częstotliwości 733–736 MHz i 788–791 MHz do użytkowania na potrzeby łączności radiowej M2M jest następująca: trybem pracy jest tryb duplexu z podziałem częstotliwości; odstęp duplexowy wynosi 55 MHz, przy czym kanał nadawczy terminala (łącze „w górę” M2M) znajduje się w zakresie częstotliwości 733–736 MHz, a kanał nadawczy stacji bazowej (łącze „w dół” M2M) – w zakresie częstotliwości 788–791 MHz.

5. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) państwa członkowskie decydują o sposobie aranżacji częstotliwości w zakresach częstotliwości 694–703 MHz i 733–758 MHz do ich użytkowania w całości lub w części na potrzeby bezprzewodowych urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych. W celu poprawy możliwości współistnienia bezprzewodowych urządzeń PMSE do transmisji sygnałów akustycznych pracujących w pomieszczeniach w zakresach częstotliwości 694–703 MHz lub 733–758 MHz oraz ruchomych sieci łączności elektronicznej państwa członkowskie popierają, w miarę możliwości i w wymagających tego przypadkach, wdrażanie technik osłabiania zakłóceń.

⁽¹⁾ 5 MHz lub więcej; nie wyklucza to kanałów o mniejszych szerokościach pasma w ramach przydzielonego bloku.

B. Warunki techniczne dla stacji bazowych na potrzeby systemów naziemnych umożliwiających zapewnianie usług łączności elektronicznej w zakresie częstotliwości 738–788 MHz

Poniższe parametry techniczne w odniesieniu do stacji bazowych, określane jako maska granic bloku (BEM), są stosowane w celu zapewnienia możliwości współistnienia sąsiadujących ze sobą sieci i ochrony innych usług oraz aplikacji w sąsiednich zakresach częstotliwości. Mogą być także stosowane mniej rygorystyczne parametry techniczne, jeżeli zostały uzgodnione przez zainteresowanych operatorów lub organy administracji, pod warunkiem że parametry te są zgodne z warunkami technicznymi mającymi zastosowanie do ochrony innych służb lub zastosowań, w tym w sąsiednich zakresach częstotliwości lub w przypadku zobowiązań transgranicznych.

BEM⁽¹⁾ jest to maska emisji, którą określa się jako funkcję częstotliwości mierzoną względem granicy bloku widma, gdzie granica bloku widma jest granicą częstotliwości bloku widma, w odniesieniu do którego przyznaje się operatorowi prawa do użytkowania. BEM składa się z kilku elementów, które są określone dla określonych szerokości pasma pomiarowego. Pojęcie „granica pasma” oznacza granicę zakresu częstotliwości widma wyznaczonego na potrzeby określonego użytkowania.

Przedstawione poniżej BEM dla stacji bazowych zostały opracowane dla urządzeń używanych w sieciach radiokomunikacji ruchomej. Taka sama BEM stacji bazowej ma zastosowanie zarówno dla użytkowania łącza „w dół” FDD w zakresie częstotliwości 758–788 MHz (określonego w sekcji A.1), jak i fakultatywnego użytkowania jedynie łącza „w dół” w zakresie częstotliwości 738–758 MHz (określonego w sekcji A.2). BEM służą do ochrony innych bloków widma użytkowanych na potrzeby usług łączności elektronicznej (z uwzględnieniem użytkowania typu jedynie łącze „w dół”), jak również innych służb i zastosowań w sąsiednich zakresach częstotliwości. Środki dodatkowe, które nie ograniczają korzyści skali dla urządzeń, mogą być stosowane na szczeblu krajowym w celu dalszego ułatwienia współistnienia usług łączności elektronicznej i innych zastosowań w ramach pasma częstotliwości 700 MHz.

BEM stacji bazowej składa się z wartości granicznych mocy w granicach bloku częstotliwościowego i poza tymi granicami. Wartość graniczną mocy w granicach bloku częstotliwościowego stosuje się do bloku przydzielonego operatorowi. Wartości graniczne mocy poza granicami bloku stosuje się do widma w paśmie częstotliwości 700 MHz lub poza nim, które jest poza blokiem przydzielonym operatorowi. W tabeli 1 przedstawiono różne elementy BEM stacji bazowej, przy czym wszystkie elementy BEM, z wyjątkiem elementów w granicach bloku, są podane w relacji do wartości granicznych mocy poza granicami bloku. Fakultatywne wartości graniczne mocy w granicach bloku podano w tabeli 2. Wartości graniczne mocy poza granicami bloku dla różnych elementów BEM podano w tabelach 3–8.

Aby uzyskać BEM stacji bazowej dla określonego bloku w ramach łącza „w dół” FDD lub w zakresie częstotliwości 738–758 MHz używanego wyłącznie jako fakultatywne łącze „w dół”, elementy BEM użytkuje się w następujący sposób:

wartość graniczną mocy wewnątrz bloku częstotliwościowego stosuje się do bloku przydzielonego danemu operatorowi,

- określa się obszary przejściowe oraz stosuje się odpowiadające im wartości graniczne mocy. Obszary przejściowe mogą się częściowo pokrywać z pasmami ochronnymi, sąsiednimi zakresami częstotliwości i luką duplexową; w takich przypadkach stosuje się wartości graniczne mocy dla obszarów przejściowych,
- w odniesieniu do pozostałego przydzielonego widma, które stanowi poziom podstawowy (jak określono w tabeli 1), stosuje się wartości graniczne mocy na poziomie podstawowym,
- w odniesieniu do pozostałego widma w pasmach ochronnych (tj. nieobjętego obszarami przejściowymi lub nieużytkowanego na potrzeby łączności radiowej PPDR lub M2M), stosuje się wartości graniczne mocy dla pasma ochronnego,
- w odniesieniu do widma w zakresie częstotliwości 733–758 MHz nieużytkowanego jako wyłącznie łącze „w dół” lub do celów łączności radiowej PPDR lub M2M, mają zastosowanie wartości graniczne mocy dla przerwy duplexowej.

Tabela 1

Określenie elementów BEM dla bloków zgodnie z sekcją A.1 i A.2

Element BEM	Definicja
Wewnątrz bloku	Odnosi się do bloku, dla którego wyznacza się BEM.
Poziom podstawowy	Widmo użytkowane w zakresach częstotliwości 703–733 MHz (tj. łącze „w górę” FDD) i 758–788 MHz (łącze „w dół” FDD), jak również w zakresie częstotliwości 738–758 MHz wyłącznie jako łącze „w dół” (w stosownych przypadkach), dla nadawania sygnałów naziemnej telewizji cyfrowej poniżej granicy pasma 694 MHz, dla systemów umożliwiających zapewnianie usług łączności elektronicznej powyżej 790 MHz (zarówno łącze „w górę”, jak i łącze „w dół”), dla łączności radiowej PPDR w paśmie częstotliwości 700 MHz (zarówno łącze „w górę”, jak i łącze „w dół”) oraz dla łączności radiowej M2M w paśmie częstotliwości 700 MHz (zarówno łącze „w górę”, jak i łącze „w dół”).

⁽¹⁾ Podstawą wyznaczania BEM jest analiza i symulacje minimalnej tłumienności sprzężenia (MCL); elementy BEM określa się dla każdej komórki lub każdej anteny w zależności od scenariusza współistnienia, który ich dotyczy.

Element BEM	Definicja
Obszar przejściowy	Widmo częstotliwości położone od 0 do 10 MHz poniżej i od 0 do 10 MHz powyżej bloku przydzielonego danemu operatorowi; w zakresie częstotliwości, w którym obszary przejściowe i widmo użytkowane dla łącza „w górę” FDD, łącza „w górę” PPDR lub łącza „w górę” M2M częściowo się pokrywają, nie mają zastosowania przejściowe wartości graniczne mocy.
Pasma ochronne	a) widmo pomiędzy dolną granicą pasma częstotliwości 700 MHz i dolną granicą łącza „w górę” FDD (tj. 694–703 MHz); b) widmo pomiędzy górną granicą widma dla łącza „w dół” FDD (tj. 788 MHz) i dolną granicą widma dla łącza „w dół” FDD zgodnie z decyzją 2010/267/UE (tj. 791 MHz). W przypadku częściowego pokrywania się obszaru przejściowego i pasma ochronnego stosuje się wartości graniczne mocy dla obszarów przejściowych. Jeżeli widmo jest użytkowane na potrzeby łączności radiowej PPDR lub M2M, stosuje się wartości graniczne mocy na poziomie podstawowym lub dla obszarów przejściowych.
Luka dupleksowa	Widmo w zakresie częstotliwości 733–758 MHz. W przypadku częściowego pokrywania się obszaru przejściowego oraz części luki dupleksowej nieużytkowanej wyłącznie na potrzeby łącza „w dół” lub łączności radiowej PPDR bądź łączności radiowej M2M stosuje się wartości graniczne mocy dla obszarów przejściowych.

Wymogi w granicach bloku

Tabela 2

Wartość graniczna mocy stacji bazowej wewnątrz bloku

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP ⁽¹⁾	Szerokość pasma pomiarowego
Blok przydzielony operatorowi	Nieobowiązkowa. W przypadku gdy administracja wymaga określenia górnej granicy wartości mocy, można zastosować wartość, która nie przekracza 64 dBm/5 MHz dla każdej anteny.	5 MHz

⁽¹⁾ Zastępcza moc promieniowana izotropowo (EIRP) to całkowita moc promieniowana w dowolnym kierunku w jednym miejscu, niezależnie od jakiegokolwiek konfiguracji stacji bazowej.

Wymogi poza granicami bloku

Tabela 3

Wartość graniczna mocy na poziomie podstawowym

Zakres częstotliwości	Szerokość pasma chronionego bloku	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
Częstotliwości łącza „w górę” w zakresie 698–736 MHz ⁽¹⁾	≥ 5 MHz	– 50 dBm dla każdej komórki ⁽²⁾	5 MHz
	3 MHz	– 52 dBm dla każdej komórki ⁽²⁾	3 MHz ⁽¹⁾
	≤ 3 MHz	– 64 dBm dla każdej komórki ⁽²⁾	200 kHz ⁽¹⁾
Częstotliwości łącza „w górę” FDD określone w decyzji 2010/267/UE (tj. 832–862 MHz)	≥ 5 MHz	– 49 dBm dla każdej komórki ⁽²⁾	5 MHz

Zakres częstotliwości	Szerokość pasma chronionego bloku	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
Częstotliwości łącza „w dół” w zakresie częstotliwości 738–791 MHz	≥ 5 MHz	16 dBm dla każdej anteny	5 MHz
	3 MHz	14 dBm dla każdej anteny	3 MHz
	< 3 MHz	2 dBm dla każdej anteny	200 kHz
Częstotliwości łącza „w dół” FDD określone w decyzji 2010/267/UE (tj. 791–821 MHz)	≥ 5 MHz	16 dBm dla każdej anteny	5 MHz

(¹) Administracje mogą wybrać szerokość pasma pomiarowego wynoszącą 3 MHz lub 200 kHz na potrzeby ochrony bloku o szerokości 3 MHz w zależności od wdrożonych wariantów krajowych.

(²) W instalacji wielosektorowej wartość dla każdej komórki odpowiada wartości dla jednego z sektorów.

Tabela 4

Wartości graniczne mocy stacji bazowej dla obszarów przejściowych w zakresie częstotliwości 733–788 MHz

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
– 10 do –5 MHz od dolnej granicy bloku	18 dBm dla każdej anteny	5 MHz
– 5 do 0 MHz od dolnej granicy bloku	22 dBm dla każdej anteny	5 MHz
0 do +5 MHz od górnej granicy bloku	22 dBm dla każdej anteny	5 MHz
+ 5 do +10 MHz od górnej granicy bloku	18 dBm dla każdej anteny	5 MHz

Tabela 5

Wartości graniczne mocy stacji bazowej dla obszarów przejściowych powyżej 788 MHz

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
788–791 MHz dla bloku o górnej krawędzi 788 MHz	21 dBm dla każdej anteny	3 MHz
788–791 MHz dla bloku o górnej krawędzi 783 MHz	16 dBm dla każdej anteny	3 MHz
788–791 MHz dla bloku o górnej krawędzi 788 MHz na potrzeby ochrony systemów o szerokości pasma < 3 MHz	11 dBm dla każdej anteny	200 kHz
788–791 MHz dla bloku o górnej krawędzi 783 MHz na potrzeby ochrony systemów o szerokości pasma < 3 MHz	4 dBm dla każdej anteny	200 kHz
791–796 MHz dla bloku o górnej krawędzi 788 MHz	19 dBm dla każdej anteny	5 MHz

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
791–796 MHz dla bloku o górnej krawędzi 783 MHz	17 dBm dla każdej anteny	5 MHz
796–801 MHz dla bloku o górnej krawędzi 788 MHz	17 dBm dla każdej anteny	5 MHz

Tabela 6

Wartości graniczne mocy stacji bazowej dla części luki dwupasmowej nieużytkowanej na potrzeby wyłączniacza „w dół” lub łączności radiowej PPDR bądź łączności radiowej M2M

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
Przesunięcie od -10 do 0 MHz od dolnej granicy pasma dla łącza „w dół” FDD lub od dolnej granicy najniższego bloku dla wyłączniacza „w dół”, ale powyżej górnej granicy łącza „w górę” FDD	16 dBm dla każdej anteny	5 MHz
Przesunięcie większe niż 10 MHz od dolnej granicy pasma dla łącza „w dół” FDD lub od dolnej granicy najniższego bloku wyłączniacza dla łącza „w dół”, ale powyżej górnej granicy łącza „w górę” FDD	– 4 dBm dla każdej anteny	5 MHz

Tabela 7

Wartości graniczne mocy stacji bazowej dla części pasm ochronnych nieużytkowanych na potrzeby łączności radiowej PPDR lub łączności radiowej M2M

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
Widmo pomiędzy dolną granicą pasma częstotliwości 700 MHz i dolną granicą zakresu łącza „w górę” FDD (tj. 694–703 MHz);	– 32 dBm dla każdej komórki ⁽¹⁾	1 MHz
Widmo między górną granicą pasma łącza „w dół” FDD a dolną granicą pasma łącza „w dół” FDD określone w decyzji 2010/267/UE (tj. 788–791 MHz)	14 dBm dla każdej anteny	3 MHz

⁽¹⁾ W instalacji wielosektorowej wartość dla każdej komórki odpowiada wartości dla jednego z sektorów.

Tabela 8

Wartości graniczne mocy dla stacji bazowej dla widma o częstotliwości poniżej 694 MHz

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP	Szerokość pasma pomiarowego
Częstotliwości poniżej 694 MHz w przypadku gdy naziemna telewizja cyfrowa podlega ochronie	– 23 dBm dla każdej komórki ⁽¹⁾	8 MHz

⁽¹⁾ W instalacji wielosektorowej wartość dla każdej komórki odpowiada wartości dla jednego z sektorów.

C. Warunki techniczne dla terminali na potrzeby usług łączności elektronicznej w zakresie częstotliwości 703–733 MHz

Przedstawione poniżej BEM dla terminali zostały opracowane dla urządzeń używanych w sieciach radiokomunikacji ruchomej.

BEM terminala składa się z wartości granicznych mocy w granicach bloku częstotliwościowego i poza tymi granicami. Wartość graniczną mocy w granicach bloku częstotliwościowego stosuje się do bloku przydzielonego operatorowi. Wartości graniczne mocy poza granicami bloku mają zastosowanie do następujących elementów widma: luka dwupłaskowa między łączem „w górę” FDD i łączem „w dół” FDD (z uwzględnieniem widma wyłącznie dla łącza „w dół”, w stosownych przypadkach), pasmo ochronne pomiędzy górną granicą widma użytkowaną na potrzeby nadawania sygnału telewizyjnego (694 MHz) i łączem „w górę” FDD (tj. 694–703 MHz) oraz widmo wykorzystywane do nadawania sygnału telewizyjnego (tj. poniżej 694 MHz).

Wymogi BEM dla terminali podano w tabelach 9–12 ⁽¹⁾. Wartości graniczne mocy określa się jako zastępczą moc promieniowaną izotropowo (EIRP) dla terminali, które mają być stacjonarne lub zainstalowane, oraz jako całkowitą moc promieniowania (TRP) ⁽²⁾ dla terminali, które mają być ruchome lub nomadyczne.

Administracje mogą w pewnych sytuacjach złagodzić wartość graniczną mocy wewnątrz bloku, np. w odniesieniu do stacjonarnych terminali na obszarach wiejskich, pod warunkiem że nie narusza to ochrony innych służb, sieci i zastosowań oraz że spełnione pozostają zobowiązania transgraniczne.

Wymogi w granicach bloku

Tabela 9

Wartość graniczna mocy terminala wewnątrz bloku

Maksymalna średnia moc	23 dBm ⁽¹⁾
------------------------	-----------------------

⁽¹⁾ Wartość ta podlega tolerancji do + 2 dB, aby uwzględnić działanie w ekstremalnych warunkach środowiskowych i różnice produkcyjne pomiędzy egzemplarzami.

Wymogi poza granicami bloku

Tabela 10

Wartości graniczne mocy terminala dla pasma ochronnego 694–703 MHz

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP poza granicami bloku	Szerokość pasma pomiarowego
694–698 MHz	– 7 dBm	4 MHz
698–703 MHz	2 dBm	5 MHz

Tabela 11 (parametry nieobowiązkowe)

Wartości graniczne mocy terminala dla luki dwupłaskowej

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość EIRP poza granicami bloku	Szerokość pasma pomiarowego
733–738 MHz	2 dBm	5 MHz
738–753 MHz	– 6 dBm	5 MHz
753–758 MHz	– 18 dBm	5 MHz

⁽¹⁾ ETSI może uwzględnić dodatkowe wymogi w normach zharmonizowanych.

⁽²⁾ Całkowita moc promieniowania (TRP) stanowi miarę faktycznej mocy promieniowania anteny. TRP określa się jako całkowitą moc promieniowaną we wszystkich kierunkach.

Objaśnienia do tabeli 11

Wartości graniczne mocy uzyskano na podstawie widmowej maski emisji określonej w pkt 4.2.3 normy ETSI EN 301 908-13 V6.2.1, co oznacza, że urządzenia LTE są w sposób naturalny zgodne z wartościami granicznymi emisji podanymi w tabeli 11. Nie jest konieczna żadna dodatkowa procedura testowa w celu zapewnienia zgodności takich urządzeń z granicznymi wartościami mocy określonymi powyżej.

Tabela 12

Wartości graniczne mocy terminala dla częstotliwości poniżej 694 MHz użytkowanych na potrzeby radiodifuzji naziemnej (emisje niepożądane)

Zakres częstotliwości	Maksymalna średnia wartość mocy poza granicami bloku	Szerokość pasma pomiarowego
470-694 MHz	- 42 dBm	8 MHz

Objaśnienia do tabeli 12

- 1) Określanie wartości granicznej emisji niepożądanych bazuje na naziemnej telewizji cyfrowej wykorzystującej DVB-T2 i systemie WBB o szerokości pasma 10 MHz przy separacji częstotliwości środkowej pomiędzy naziemną telewizją cyfrową i WBB wynoszącej 18 MHz (zakładając kanał TV 8 MHz, pasmo ochronne 9 MHz i szerokość pasma systemu WBB 10 MHz). Jeżeli państwa członkowskie chcą umożliwić wprowadzenie na szczeblu krajowym systemów WBB o szerokości pasma powyżej 10 MHz i w przypadku generowania niepożądanego poziomu mocy poza granicami bloku większego niż - 42 dBm/8 MHz w paśmie częstotliwości poniżej 694 MHz, państwa członkowskie powinny rozważyć:
 - a) zastosowanie większej szerokości pasma systemu WBB, rozpoczynając od częstotliwości wyższej niż 703 MHz, tak by wymagana wartość graniczna mocy poza granicami bloku była nadal spełniona;
 - b) lub stosowanie technik osłabiania zakłóceń zgodnie z objaśnieniem 3.
- 2) Poziomą wartość graniczną emisji niepożądanych emisji poza granicami bloku jest określany w odniesieniu do stacjonarnego odbioru naziemnej telewizji cyfrowej. Państwa członkowskie, które pragną rozważyć odbiór przenośny naziemnej telewizji cyfrowej w pomieszczeniach, mogą, w indywidualnych przypadkach, uznać za konieczne wdrożenie dodatkowych środków na szczeblu krajowym/lokalnym (zob. objaśnienie 3).
- 3) Przykłady potencjalnych technik osłabiania zakłóceń, które mogą rozważyć państwa członkowskie, obejmują dodatkowe filtrowanie sygnałów naziemnej telewizji cyfrowej, zmniejszenie mocy terminala wewnątrz bloku, ograniczenie szerokości pasma kanału nadawczego terminala lub stosowanie technik wymienionych w otwartym wykazie potencjalnych technik osłabiania zakłóceń podanym w raporcie CEPT nr 30.
- 4) Dodatkowe kwestie dotyczące współistnienia systemów WBB i naziemnej telewizji cyfrowej: w celu minimalizowania ryzyka blokowania odbiornika naziemnej telewizji cyfrowej przez sygnał emitowany przez stację bazową można, na poziomie krajowym, zastosować dodatkowe filtrowanie zewnętrzne na wejściu odbiorników telewizyjnych, w szczególności w celu uniknięcia nasycenia przeciążeniowego we wzmacniaczach antenowych; może również dojść do zakłóceń pochodzących od nadajników telewizyjnych w odbiornikach stacji bazowej spowodowanych przez sygnały emitowane wewnątrz zakresu częstotliwościowego lub poprzez emisje niepożądane. W takich sytuacjach można, w indywidualnych przypadkach, stosować odpowiednie techniki osłabiania zakłóceń na poziomie krajowym.

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2016/688

z dnia 2 maja 2016 r.

w sprawie monitorowania i zarządzania w odniesieniu do obecności dioksyn i polichlorowanych bifenyli (PCB) w rybach i produktach rybołówstwa z regionu Morza Bałtyckiego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1881/2006 ⁽¹⁾ określono najwyższe dopuszczalne poziomy dioksyn, dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB oraz dla niedioksynopodobnych PCB w rybach i produktach rybołówstwa. W rozporządzeniu tym przewidziano odstępstwa dla Finlandii, Szwecji i Łotwy dopuszczające wprowadzanie na ich rynek krajowy z przeznaczeniem do spożycia na ich terytorium dziko żyjącego łosia, dziko żyjącego śledzia bałtyckiego większego niż 17 cm, dziko żyjącego golca, dziko żyjącego minoga rzeczno i dziko żyjącej troci oraz produktów wytworzonych z tych ryb, pochodzących z regionu Morza Bałtyckiego, w których najwyższy dopuszczalny poziom został przekroczony.
- (2) W niektórych gatunkach ryb i produktach rybołówstwa z Morza Bałtyckiego najwyższe dopuszczalne poziomy są często przekroczone. Niemożliwe jest kontrolowanie każdej partii ryb i produktów rybołówstwa pod kątem zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami. W związku z tym w celu zapewnienia, aby na rynek wprowadzane były tylko ryby i produkty rybołówstwa zgodne z prawodawstwem UE, stworzono wykaz ryb z regionu Morza Bałtyckiego, w przypadku których można oczekiwać niezgodności. Wykaz powstał na podstawie dostępnych danych i musi być regularnie aktualizowany. W przypadku ryb i produktów rybołówstwa z regionu Morza Bałtyckiego, dla których nie można zapewnić zgodności na podstawie dostępnych danych o występowaniu, określono szczegółowe środki zarządzania ryzykiem, aby zapewnić wprowadzanie na rynek tylko ryb i produktów rybołówstwa zgodnych z przepisami UE.
- (3) Niezbędne jest ciągłe monitorowanie obecności dioksyn i PCB w rybach i produktach rybołówstwa z regionu Morza Bałtyckiego. Należy zatem zalecić minimalną liczbę próbek ryb i produktów rybołówstwa, które mają zostać poddane analizie w sposób skoordynowany, w zależności od wielkości połowu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

1. Dania, Niemcy, Polska, Łotwa, Estonia, Litwa, Finlandia i Szwecja powinny, przy aktywnym udziale podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa spożywcze, prowadzić monitorowanie obecności dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB w rybach i produktach rybołówstwa, takich jak wątroba, z regionu Morza Bałtyckiego, zgodnie z załącznikiem I do niniejszego zalecenia.
2. W celu zapewnienia reprezentatywności próbek dla danej partii państwa członkowskie i podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze powinny przestrzegać procedur pobierania próbek określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 589/2014 ⁽²⁾.
3. Metody analizy stosowane do celów monitorowania obecności dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB muszą być zgodne kryteriami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 589/2014.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 589/2014 z dnia 2 czerwca 2014 r. ustanawiające metody pobierania i analizy próbek do celów kontroli poziomów dioksyn, dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli i niedioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli w niektórych środkach spożywczych oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 252/2012 (Dz.U. L 164 z 3.6.2014, s. 18).

4. Państwa członkowskie powinny zapewnić regularne dostarczanie EFA wyników analiz (co sześć miesięcy) w ustalonym przez EFSA formacie przekazywania danych zgodnie z wytycznymi EFSA w sprawie standardu opisu próbek (SSD) dla żywności i paszy ⁽¹⁾ oraz dodatkowymi szczegółowymi wymaganiami EFSA dotyczącymi sprawozdawczości.

— Próbkami mogą być pojedyncze ryby lub próbki zbiorcze, jednak w przypadku próbek zbiorczych ryby muszą być tej samej wielkości i być złowione w tym samym regionie lub obszarze ICES.

W odniesieniu do śledzia bałtyckiego, łososia, troci i szprota zastosowanie mają dodatkowe wymogi sprawozdawcze (nieprzewidziane jak do tej pory w zwykłym formacie sprawozdań):

— Obszar połowowy, najlepiej obszar ICES (inne informacje, np. strefa FAO albo nazwa części Morza Bałtyckiego, są dopuszczalne, jeżeli informacja o ICES jest niedostępna). W przypadku ryb z jeziora lub rzeki należy podać nazwę jeziora lub rzeki.

W przypadku podania danych bez wskazania konkretnego obszaru połowowego należy jak najdokładniej określić miejsce połowu.

— Data połowu

— Rozmiar ryby/wiek ryby/masa ryby

— Pomiar rozmiaru ryby zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2187/2005 ⁽²⁾. Rozmiar i masa to najważniejsze parametry. Wiek można podać, jeżeli jest znany.

— Informacje na temat matrycy poddanej analizie (mięso, wątroba...)

— Zawartość tłuszczu w rybie/rybach w próbce

— Informacje o przetwarzaniu (trymowanie, wędzenie lub inna metoda przetwórcza)

— Wszelkie inne istotne informacje (np. na temat charakteru próbki, jeżeli inne kolumny nie są wystarczająco szczegółowe: np. wyniki dla jednej ryby).

5. Dostępne dane z próbek pobranych od 2009 r., które nie zostały jeszcze zapisane w bazie danych EFSA, należy przekazać EFSA w ustalonym przez EFSA formacie przekazywania danych, o ile to możliwe.

6. W oparciu o obecnie dostępne dane, w załączniku II podano informacje na temat obecności dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB w niektórych gatunkach ryb w określonym wieku, rozmiarze i regionie geograficznym (obszarze ICES), w szczególności w odniesieniu do ich zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1881/2006.

7. W celu zapewnienia, aby na rynek UE wprowadzane były tylko ryby i produkty rybołówstwa zgodne z przepisami prawnymi UE, w odniesieniu do ryb z regionu Morza Bałtyckiego zaleca się stosowanie środków zarządzania ryzykiem określonych w załączniku III. Państwa członkowskie, o których mowa w pkt 1, mogą przyjąć środki krajowe w celu wdrożenia środków zarządzania ryzykiem zaleconych w załączniku III.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 maja 2016 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

⁽¹⁾ <http://www.efsa.europa.eu/en/datex/datexsubmitdata.htm>

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Belt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1434/98 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 88/98 (Dz.U. L 349 z 31.12.2005, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

- 1) Minimalna liczba próbek śledzia bałtyckiego (*Clupea harengus membras*) zalecana do pobrania w 2016 r. do celów analizy na obecność dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB, najlepiej w obszarach ICES 28-1, 28-2, 29, 30, 31 i 32.

	DE	DK	EE	FIN	LT	LV	PL	SE	Razem
Śledź	7	5	7	20	4	4	9	14	70

- 2) Minimalna liczba próbek szprotu (*Sprattus sprattus*) zalecana do pobrania w 2017 r. do celów analizy na obecność dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB, najlepiej w obszarach ICES 29, 30, 31 i 32.

	DE	DK	EE	FIN	LT	LV	PL	SE	Razem
Szprot	5	8	8	5	5	9	18	12	70

- 3) Minimalna liczba próbek łososia (*Salmo salar*) i troci wędrownej (*Salmo trutta*, *Oncorhynchus mykiss*) zalecana do pobrania w 2018 r. do celów analizy na obecność dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB.

	DE	DK	EE	FIN	LT	LV	PL	SE	Razem
Łosoś/troć	5	12	5	15	5	5	11	12	70

- 4) Minimalna liczba próbek zalecana do pobrania rocznie od 2016 do 2018 r. do celów analizy na obecność dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB.

	DE	DK	EE	FIN	LT	LV	PL	SE	Razem
Różne gatunki ryb (*)	10	10	10	10	10	10	10	10	80

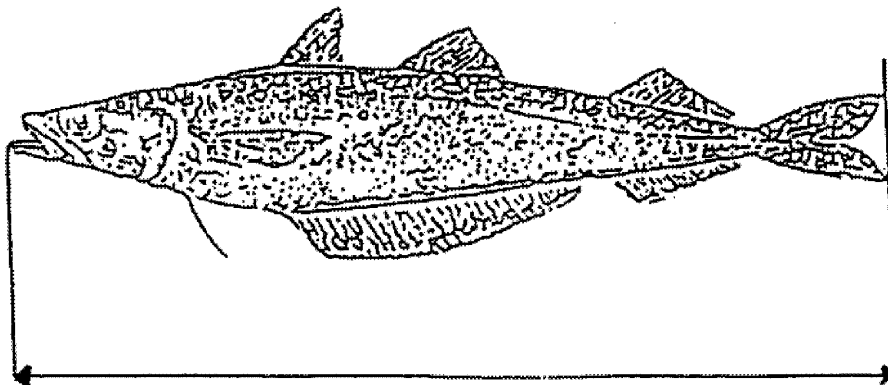
(*) Dorsz atlantycki (*Gadus morhua*), gładzica (*Pleuronectes platessa*), minóg rzeczny (*Lampetra fluviatilis*), golec (*Salvelinus* sp.) krąp (*Blicca bjoerkna*), węgorz europejski (*Anguilla Anguilla*), leszcz aralsko-kaspijski (*Abramis brama*), stornia (*Platichthys flesus*), okoń (*Perca fluviatilis*), szczupak (*Esox lucius*), sandacz pospolity (*Sander lucioperca*), płóc (*Rutilus rutilus*), sielawa (*Coregonus Albula*), belona pospolita (*Belone belone*), stynka (*Osmerus eperlanus*), turbot (*Psetta maxima*), certa (*Vimba vimba*), sieja wędrowna (*Coregonus* sp.) oraz witlinek (*Merlangius merlangus*).

ZAŁĄCZNIK II

Informacje na temat obecności dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB w niektórych gatunkach ryb w określonym wieku, rozmiarze i regionie geograficznym (obszarze ICES), w szczególności w odniesieniu do ich zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1881/2006.

1. Rozmiar ryby

Rozmiar każdej ryby wymienionej w niniejszym załączniku mierzy się zgodnie z rysunkiem poniżej: od czubka pyska do końca płetwy ogonowej.

2. Minimalne rozmiary niektórych gatunków ryb, które można poławiać w regionie Morza Bałtyckiego z powodów związanych ze zrównoważonym rozwojem (rozporządzenie (WE) nr 2187/2005)

- Łosoś (*Salmo salar*) (cały region Morza Bałtyckiego z wyjątkiem ICES 31): minimalny rozmiar wynosi 60 cm (w związku z czym połów ryb < 2 kg jest zakazany)
- Łosoś (*Salmo salar*) (ICES 31): minimalny rozmiar wynosi 50 cm (w związku z czym połów ryb < 2 kg jest zakazany)
- Troć wędrowna (*Salmo trutta*) (ICES 22, 23, 24 i 25 oraz ICES 29, 30, 31 i 32): minimalny rozmiar wynosi 40 cm (w związku z czym połów ryb < 2 kg jest zakazany)
- Troć wędrowna (*Salmo trutta*) (ICES 26, 27 i 28): minimalny rozmiar wynosi 50 cm (w związku z czym połów ryb < 2 kg jest zakazany).

3. Informacje na temat obecności dioksyn, dioksynopodobnych PCB i niedioksynopodobnych PCB w niektórych gatunkach ryb w określonym wieku, rozmiarze i regionie geograficznym (obszarze ICES)

3.1. Śledź bałtycki

W obszarach ICES 22, 23, 24, 25, 26 i 27: zakłada się, że śledź bałtycki jest zgodny z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami niezależnie od rozmiaru.

W obszarach ICES 28-1, 29, 30, 31 i 32: zakłada się, że śledź bałtycki ≤ 17 cm spełnia normy, a śledź bałtycki > 17 cm może nie spełniać norm.

W obszarze ICES 28-2: zakłada się, że śledź bałtycki ≤ 21 cm spełnia normy, a śledź bałtycki > 21 cm może nie spełniać norm.

3.2. Łosoś

Łosoś z obszarów ICES 22 i 23 pochodzi z Północnego Atlantyku, a nie z regionu Morza Bałtyckiego, a zatem nie jest przedmiotem niniejszych wniosków dotyczących obecności dioksyn i PCB ani wspólnych środków zarządzania ryzykiem.

Zakłada się, że łosoś < 2 kg spełnia normy (ale jego połów jest zakazany z powodów związanych ze zrównoważonym rozwojem – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2187/2005; minimalny rozmiar 60 cm, a dla obszaru ICES 31: 50 cm).

W obszarach ICES 24, 25, 26:

- łosoś powyżej 2 kg, do 5,5 kg: zgodny z normami po trymowaniu (trymowanie prowadzi do zmniejszenia zawartości dioksyn i dioksynopodobnych PCB o ok. 30 % – doświadczenie wyłącznie z obszaru ICES 24, 25, 26),
- mniejszy łosoś (2–4 kg) nietrymowany: podejrzewa się niezgodność z normami, mimo że większość łososi jest zgodnych z normami,
- większy łosoś (4–5,5 kg): podejrzewa się niezgodność z normami dla większości łososi,
- łosoś trymowany < 5,5 kg: zgodny z normami,
- łosoś trymowany, po odrzuceniu części brzusznej < 7,9 kg: zgodny z normami.

W obszarach ICES 27, 28, 29, 30, 31 i 32:

- łosoś > 2 kg (powyżej 60 cm): podejrzewa się, że nie spełnia norm.

3.3. Troć

Zakłada się, że troć wędrowna < 2 kg spełnia normy (ale jej połów jest zakazany z powodów związanych ze zrównoważonym rozwojem – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2187/2005; minimalny rozmiar dla ICES 22, 23, 24, 25, 29, 30, 31 i 32: 40 cm i dla ICES 26, 27 i 28: 50 cm).

W obszarach ICES 22, 23, 24, 25, 26:

- troć wędrowna powyżej 2 kg, do 4,5 kg: spełnia normy po trymowaniu i odrzuceniu części brzusznej,
- mniejsza troć wędrowna (2–4 kg): podejrzewa się niezgodność z normami, mimo że większość troci jest zgodnych z normami,
- większa troć wędrowna: podejrzewa się niezgodność z normami dla większości troci.

W obszarach ICES 27, 28, 29, 30, 31 i 32:

- wszystkie trocie wędrowne > 2 kg (większe niż 40/50 cm) podejrzewa się o niezgodność z normami.

3.4. Szprot

W obszarach ICES 22, 23, 24, 25, 26, 27 i 28: zakłada się, że spełnia normy.

W obszarach ICES 29, 30, 31 i 32: jeżeli szproty są mniejsze niż 12,5 cm i mają mniej niż 5 lat, zakłada się, że spełniają normy. Jeżeli są większe niż 12,5 cm, podejrzewa się, że są niezgodne z normami.

3.5. Wątroba dorsza

Podejrzewa się niezgodność z normami.

3.6. Minóg rzeczny

W obszarze ICES 28: podejrzewa się niezgodność z normami.

W obszarze ICES 32: zakłada się, że spełnia normy.

3.7. Inne gatunki ryb

Golec nie jest przedmiotem obrotu, a lokalne połowy są objęte odstępstwem (Szwecja i Finlandia).

Zakłada się, że inne gatunki ryb są zgodne z normami.

ZAŁĄCZNIK III

Środki zarządzania ryzykiem, których wprowadzenie zaleca się właściwym organom w celu zapewnienia, aby ryby z regionu Morza Bałtyckiego wprowadzane na rynek UE były zgodne z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1881/2006.

1. *Ogólne zalecane środki zarządzania ryzykiem*

- Identyfikowalność ma ogromne znaczenie.
- W przypadku obrotu śledziem, łososiem, trocią wędrowną i szprotem z innymi państwami członkowskimi UE lub w przypadku wprowadzenia do obrotu na rynku krajowym nieobjętego odstępstwem, w dokumentach towarzyszących powinno się wskazywać obszar ICES, w którym ryby zostały złowione. W razie potrzeby należy wyraźnie zaznaczyć, że z danej partii pobrano próbkę i poddano ją analizie na obecność dioksyn, sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB oraz niedioksynopodobnych PCB zgodnie z przepisami UE, oraz że została ona uznana za zgodną z przepisami UE. Można dołączyć sprawozdanie z analizy lub udostępnić je na żądanie.
- Jeżeli nie jest możliwe dokładne wskazanie obszaru ICES połowu ryb, w przypadku obrotu śledziem > 17 cm, łososiem, trocią wędrowną i szprotem > 12,5 cm z innymi państwami członkowskimi UE lub w przypadku wprowadzenia do obrotu na rynku krajowym nieobjętego odstępstwem, z partii ryb należy zawsze pobrać próbkę i poddać ją analizie na obecność dioksyn, sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB oraz niedioksynopodobnych PCB zgodnie z przepisami UE w celu stwierdzenia jej zgodności z przepisami UE. Należy o tym wyraźnie poinformować w dokumentach towarzyszących. Można dołączyć sprawozdanie z analizy lub udostępnić je na żądanie.
- Za niezbędne kontrole pod kątem zgodności odpowiada organ w porcie wyładunku.
- Dostępna powinna być dokumentacja na temat wykorzystania ryb, które nie nadają się do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

2. *Szczegółowe zalecane środki zarządzania ryzykiem*

2.1. Śledź bałtycki

- Śledź bałtycki z obszarów ICES 22, 23, 24, 25, 26 i 27 → może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.
- Śledź bałtycki z obszarów ICES 28-1, 29, 30, 31, 32:
 - Szwecja i Finlandia:
 - Śledzia bałtyckiego można wprowadzać do obrotu bez sortowania wyłącznie na rynku krajowym.
 - W przypadku obrotu z innymi państwami członkowskimi UE: obowiązkowe sortowanie śledzia dla rozmiarów ≤ 17 cm i > 17 cm przed wprowadzeniem do obrotu (sortowanie jest przybliżone, ponieważ odbywa się według szerokości, nie stanowi to jednak problemu):
 - Śledź bałtycki ≤ 17 cm może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,
 - Śledź bałtycki > 17 cm może być wprowadzany do obrotu lub przetwarzany z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi wyłącznie na rynek krajowy lub może być wprowadzany do obrotu poza rynkiem krajowym tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z normami.
 - Niemcy, Dania, Estonia, Łotwa, Litwa i Polska:
 - obowiązkowe sortowanie śledzia bałtyckiego dla rozmiarów ≤ 17 cm i > 17 cm przed wprowadzeniem do obrotu (sortowanie jest przybliżone, ponieważ odbywa się według szerokości, nie stanowi to jednak problemu):
 - Śledź bałtycki ≤ 17 cm może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,
 - Śledź bałtycki > 17 cm nie może być wprowadzany do obrotu ani przetwarzany z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, chyba że analiza danej partii wykazała zgodność z normami.

- Śledź bałtycki z obszaru ICES 28-2:
 - Szwecja i Finlandia:
 - Śledzia bałtyckiego można wprowadzać do obrotu bez sortowania wyłącznie na rynku krajowym.
 - W przypadku obrotu z innymi państwami członkowskimi UE: obowiązkowe sortowanie śledzia bałtyckiego w rozmiarach ≤ 21 cm i > 21 cm (sortowanie jest przybliżone, ponieważ odbywa się według szerokości, nie stanowi to jednak problemu):
 - Śledź bałtycki ≤ 21 cm może być wprowadzany do obrotu lub przetwarzany z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,
 - Śledź bałtycki > 21 cm może być wprowadzany do obrotu lub przetwarzany z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi wyłącznie na rynek krajowy lub może być wprowadzany do obrotu poza rynkiem krajowym tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z normami.
- Niemcy, Dania, Estonia, Łotwa, Litwa i Polska:
 - obowiązkowe sortowanie śledzia bałtyckiego ≤ 21 cm i > 21 cm przed wprowadzeniem do obrotu (sortowanie jest przybliżone, ponieważ odbywa się według szerokości, nie stanowi to jednak problemu):
 - Śledź bałtycki ≤ 21 cm może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,
 - Śledź bałtycki > 21 cm nie może być wprowadzany do obrotu ani przetwarzany z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, chyba że analiza danej partii wykazała zgodność z normami.

2.2. Łosoś

- Łosoś z obszarów ICES 24, 25 i 26:
 - Szwecja, Finlandia i Łotwa:
 - Łosoś może być wprowadzany do obrotu na rynku krajowym (odstępstwo),
 - Obrót z innymi państwami członkowskimi UE: możliwy tylko jeżeli w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.
- Niemcy, Dania, Estonia, Litwa i Polska:
 - Łosoś większy niż 2 kg może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE,
 - Łosoś poniżej 5,5 kg jest zgodny z normami po trymowaniu (procedura stosowana w Danii i w Polsce tylko dla obszarów ICES 24, 25 i 26) oraz łosoś powyżej 5,5 kg, do 7,9 kg, jest zgodny z normami po trymowaniu i odrzuceniu części brzusznej (procedura stosowana w Polsce dla obszarów ICES 24, 25 i 26),
 - Łosoś trymowany $> 5,5$ kg oraz łosoś trymowany, po odrzuceniu części brzusznej $> 7,9$ kg może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.
- Łosoś z obszarów ICES 27, 28, 29, 30, 31 i 32:
 - Szwecja, Finlandia i Łotwa:
 - Łosoś może być wprowadzany do obrotu na rynku krajowym (odstępstwo);
 - Obrót z innymi państwami członkowskimi UE: możliwy tylko jeżeli w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.
- Niemcy, Dania, Estonia, Litwa i Polska:
 - Łosoś może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.

2.3. Troć wędrowna

- Troć wędrowna z obszarów ICES 22, 23, 24, 25 i 26:
 - Szwecja i Finlandia:
 - Troć może być wprowadzana do obrotu na rynku krajowym (odstępstwo),
 - Obrót z innymi państwami członkowskimi UE: możliwy tylko jeżeli w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.
 - Niemcy, Dania, Estonia, Łotwa, Litwa i Polska:
 - Troć powyżej 2 kg: troć może być wprowadzana do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE,
 - Troć trymowana, po odrzuceniu części brzusznej < 4,5 kg: zgodna z normami (procedura stosowana w Polsce dla obszarów ICES 22–23–24–25–26),
 - Troć trymowana, po odrzuceniu części brzusznej > 4,5 kg może być wprowadzana do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, tylko jeżeli w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.
- Troć z obszarów ICES 27, 28, 29, 30, 31 i 32:
 - Szwecja i Finlandia:
 - Troć może być wprowadzana do obrotu na rynku krajowym (odstępstwo),
 - Obrót z innymi państwami członkowskimi UE: możliwy tylko jeżeli w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.
 - Niemcy, Dania, Estonia, Łotwa, Litwa i Polska:
 - troć może być wprowadzana do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi tylko wtedy, gdy w analizie danej partii wykazano zgodność z przepisami UE.

2.4. Szprot

- Szprot z obszarów ICES 22, 23, 24, 25, 26, 27 i 28 może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.
- Szprot z obszarów ICES 29, 30, 31, 32:
 - Obowiązkowe sortowanie na szproty $\leq 12,5$ cm i szproty $> 12,5$ cm,
Szprot $\leq 12,5$ cm może być wprowadzany do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi,
Szprot $> 12,5$ cm nie może być wprowadzany do obrotu ani przetwarzany z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, chyba że analiza danej partii wykazała zgodność z normami.

2.5. Wątroba dorsza

Podejrzewa się, że wątroba dorsza złowionego w regionie Morza Bałtyckiego nie spełnia norm, należy zatem poddać każdą partię analizie w celu wykazania zgodności przed wprowadzeniem na rynek UE.

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

**DECYZJA NR 1/2016 WSPÓLNEGO KOMITETU DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO UNIA
EUROPEJSKA/SZWAJCARIA USTANOWIONEGO NA MOCY UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ
EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ W SPRAWIE TRANSPORTU LOTNICZEGO**

z dnia 11 kwietnia 2016 r.

**zastępująca załącznik do umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską
w sprawie transportu lotniczego [2016/689]**

KOMITET DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO UNIA EUROPEJSKA/SZWAJCARIA,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego,
zwaną dalej „Umową”, w szczególności jej art. 23 ust. 4,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Z dniem 15 maja 2016 r. załącznikiem do niniejszej decyzji zastępuje się załącznik do Umowy.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 kwietnia 2016 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu

Filip CORNELIS

Przewodniczący Delegacji Unii Europejskiej

Christian HEGNER

Przewodniczący Delegacji Szwajcarii

ZAŁĄCZNIK

Do celów niniejszej umowy:

- na mocy Traktatu z Lizbony, który wszedł w życie dnia 1 grudnia 2009 r., Unia Europejska zastępuje Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym,
- wszędzie tam, gdzie w aktach prawnych wymienionych w niniejszym załączniku znajdują się odniesienia do państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej, zastąpionej Unią Europejską, lub wymóg nawiązania do nich, odniesienia te rozumiane są do celów Umowy jako mające zastosowanie jednakowo do Szwajcarii lub do wymogu nawiązania do Szwajcarii,
- odniesienia do rozporządzeń Rady (EWG) nr 2407/92 i (EWG) nr 2408/92 dokonane w art. 4, 15, 18, 27 i 35 Umowy są rozumiane jako odniesienia do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008,
- bez uszczerbku dla postanowień art. 15 niniejszej Umowy, termin „wspólnotowy przewoźnik lotniczy”, stosowany w podanych poniżej dyrektywach i rozporządzeniach wspólnotowych, oznacza również przewoźnika lotniczego, który uzyskał koncesję i którego główne miejsce prowadzenia działalności oraz siedziba statutowa, jeżeli takowa istnieje, znajduje się w Szwajcarii, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008. Wszelkie odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 2407/92 należy rozumieć jako odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 1008/2008,
- każde zawarte w poniższych aktach prawnych odesłanie do art. 81 i 82 Traktatu lub do art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy rozumieć jako odesłanie do art. 8 i 9 niniejszej umowy.

1. Liberalizacja lotnictwa i inne przepisy dotyczące lotnictwa cywilnego

nr 1008/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty

nr 2000/79

Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 2000 r. dotycząca Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA)

nr 93/104

Dyrektywa Rady z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, zmieniona:

— dyrektywą 2000/34/WE

nr 437/2003

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty

nr 1358/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 31 lipca 2003 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 437/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty oraz zmieniające jego załączniki I i II

nr 785/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wymogów w zakresie ubezpieczenia w odniesieniu do przewoźników lotniczych i operatorów statków powietrznych, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 285/2010

nr 95/93

Rozporządzenie Rady z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (art. 1–12), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 793/2004

nr 2009/12

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych

nr 96/67

Dyrektywa Rady z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty

(art. 1–9, 11–23 i 25)

nr 80/2009

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2299/89.

2. Przepisy dotyczące konkurencji

nr 1/2003

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (art. 1–13, 15–45)

(W zakresie, w jakim to rozporządzenie jest istotne dla stosowania niniejszej umowy. Dodanie tego rozporządzenia nie narusza podziału zadań według niniejszej umowy)

nr 773/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1792/2006,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 622/2008.

nr 139/2004

Rozporządzenie Rady z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw)

(art. 1–18, art. 19 ust. 1–2 i art. 20–23)

W odniesieniu do art. 4 ust. 5 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, w stosunkach między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią stosuje się, co następuje:

- (1) W przypadku koncentracji określonej w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, która nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1 tego rozporządzenia i która może być rozpatrzona w ramach krajowego prawa konkurencji przynajmniej trzech państw członkowskich WE i Konfederacji Szwajcarskiej, osoby lub przedsiębiorstwa określone w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia mogą, przed zawiadomieniem właściwych organów, poinformować Komisję Europejską w drodze uzasadnionego wniosku, że koncentracja powinna zostać zbadana przez Komisję.
- (2) Komisja Europejska bezzwłocznie przekazuje Konfederacji Szwajcarskiej wszystkie wnioski złożone zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz zgodnie z poprzednim ustępem.
- (3) Jeżeli Konfederacja Szwajcarska wyraziła sprzeciw co do wniosku o przekazanie sprawy, właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji zachowują swoją kompetencję w sprawie i nie zostaje ona przekazana przez Konfederację Szwajcarską zgodnie z niniejszym ustępem.

W odniesieniu do terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw:

- (1) Komisja Europejska bezzwłocznie przekazuje właściwym szwajcarskim organom ochrony konkurencji wszystkie odnośne dokumenty zgodnie z art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2.
- (2) Bieg terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, rozpoczyna się w odniesieniu do Konfederacji Szwajcarskiej wraz z otrzymaniem odnośnych dokumentów przez właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji.

nr 802/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (art. 1–24), zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1792/2006,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1033/2008,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1269/2013.

nr 2006/111

Dyrektywa Komisji z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw

nr 487/2009

Rozporządzenie Rady z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze transportu lotniczego

3. Bezpieczeństwo lotnictwa

nr 216/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 690/2009,

- rozporządzeniem (WE) nr 1108/2009,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 6/2013.

Agencja korzysta z uprawnień nadanych jej na mocy przepisów rozporządzenia również w Szwajcarii.

Komisja korzysta również w Szwajcarii z nadanych jej uprawnień w zakresie decyzji podejmowanych na podstawie art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 5 i 7, art. 24 ust. 5, art. 25 ust. 1, art. 38 ust. 3 lit. i), art. 39 ust. 1, art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 3 i 5, art. 42 ust. 4, art. 54 ust. 1 i art. 61 ust. 3.

Niezależnie od dostosowania horyzontalnego zawartego w tiret drugim załącznika do umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w art. 65 rozporządzenia lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako stosujących się do Szwajcarii.

Żadnego z przepisów rozporządzenia nie interpretuje się jako upoważniającego EASA do działania w imieniu Szwajcarii w ramach umów międzynarodowych w celach innych niż wsparcie Szwajcarii w wypełnianiu jej zobowiązań nałożonych takimi umowami.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) w ust. 1, po słowie „Wspólnotą” dodaje się słowa „lub Szwajcarią”;
- (ii) w ust. 2 lit. a), po słowie „Wspólnotę” dodaje się słowa „lub Szwajcarię”;
- (iii) w ust. 2 skreśla się lit. b) i c);
- (iv) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Prowadząc negocjacje z państwem trzecim w celu zawarcia umowy, zgodnie z którą państwo członkowskie lub Agencja będzie mogła wystawiać certyfikaty na podstawie certyfikatów wystawianych przez władze lotnicze danego państwa trzeciego, Wspólnota podejmuje każdorazowo starania w celu uzyskania dla Szwajcarii oferty zawarcia podobnej umowy z danym państwem trzecim. Z kolei Szwajcaria podejmuje starania w celu zawarcia z krajami trzecimi umów odpowiadających umowom zawartym przez Wspólnotę.”;

b) w art. 29 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W drodze odstępstwa od art. 12 ust. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, obywatele Szwajcarii korzystający z pełni praw obywatelskich mogą zostać zatrudnieni przez Dyrektora Zarządzającego Agencji.”;

c) w art. 30 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Szwajcaria stosuje w odniesieniu do Agencji Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiący załącznik A do niniejszego załącznika, zgodnie z dodatkiem do załącznika A.”;

d) w art. 37 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Szwajcaria w pełni uczestniczy w zarządzie i ma w nim te same prawa i obowiązki co państwa członkowskie Unii Europejskiej, poza prawem głosu.”;

e) w art. 59 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„12. Szwajcaria wnosi wkład finansowy, o którym mowa w ust. 1 lit. b), według poniższego wzoru:

$$S(0,2/100) + S[1 - (a + b)0,2/100] c/C$$

gdzie:

S = część budżetu Agencji niepokryta z opłat i należności wymienionych w ust. 1 lit. c) i d),

- a = liczba państw stowarzyszonych,
 - b = liczba państw członkowskich UE,
 - c = wkład Szwajcarii do budżetu ICAO,
 - C = łączny wkład państw członkowskich UE i państw stowarzyszonych do budżetu ICAO.”;
- f) w art. 61 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „Postanowienia dotyczące finansowej kontroli sprawowanej przez Wspólnotę w Szwajcarii w odniesieniu do uczestników działań Agencji są przedstawione w załączniku B do niniejszego załącznika.”;
- g) do załącznika II do rozporządzenia włącza się następujące statki powietrzne jako produkty objęte zakresem art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1702/2003 z dnia 24 września 2003 r. ustanawiającego zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdadności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących ⁽¹⁾:
- A/c – [HB-IMY, HB-IWY] – typ Gulfstream G-IV
- A/c – [HB-IMJ, HB-IVZ, HB-JES] – typ Gulfstream G-V
- A/c – [HB-ZCW, HB-ZDF] – typ MD900.

nr 1108/2009

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylające dyrektywę 2006/23/WE

nr 1178/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 290/2012,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 70/2014,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 245/2014,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/445.

nr 3922/91

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (art. 1–3, art. 4 ust. 2, art. 5–11 i art. 13), zmienione:

- rozporządzeniem (WE) nr 1899/2006,
- rozporządzeniem (WE) nr 1900/2006,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 8/2008,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 859/2008.

nr 996/2010

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylające dyrektywę 94/56/WE, zmienione:

- rozporządzeniem (UE) nr 376/2014

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 27.9.2003, s. 6.

nr 104/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające zasady w sprawie organizacji i składu komisji odwoławczej Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego

nr 2111/2005

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty i informowania pasażerów korzystających z transportu lotniczego o tożsamości przewoźnika lotniczego wykonującego przewóz oraz uchylające art. 9 dyrektywy 2004/36/WE

nr 473/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady

nr 474/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 2015/2322

nr 1332/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 grudnia 2011 r. ustanawiające wspólne wymogi korzystania z przestrzeni powietrznej i procedury operacyjne w celu zapobiegania kolizjom w powietrzu

nr 646/2012

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 16 lipca 2012 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych nakładanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008

nr 748/2012

Rozporządzenie Komisji z dnia 3 sierpnia 2012 r. ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 7/2013,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 69/2014,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1039.

nr 965/2012

Rozporządzenie Komisji z dnia 5 października 2012 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 800/2013,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 71/2014,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 83/2014,

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 379/2014,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/140,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1329,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/640.

nr 2012/780

Decyzja Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie praw dostępu do europejskiego centralnego archiwum zaleceń dotyczących bezpieczeństwa oraz odpowiedzi otrzymanych w związku z tymi zaleceniami, ustanowionego na podstawie art. 18 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylającego dyrektywę 94/56/WE

nr 628/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie metod pracy stosowanych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego przy prowadzeniu inspekcji standaryzacyjnych i monitorowaniu stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006

nr 139/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 12 lutego 2014 r. ustanawiające wymagania oraz procedury administracyjne dotyczące lotnisk zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008

nr 319/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 593/2007

nr 452/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 29 kwietnia 2014 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne dotyczące operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów z państw trzecich zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008

nr 1321/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie ciągłej zdatości do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zatwierdzeń udzielanych organizacjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1088,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1536.

nr 2015/340

Rozporządzenie Komisji z dnia 20 lutego 2015 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne dotyczące licencji i certyfikatów kontrolerów ruchu lotniczego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 923/2012 i uchylające rozporządzenie Komisji (UE) nr 805/2011

nr 2015/640

Rozporządzenie Komisji z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie dodatkowych specyfikacji zdatości do lotu dla danego rodzaju operacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 965/2012

nr 2015/1018

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 29 czerwca 2015 r. ustanawiające wykaz klasyfikujący zdarzenia w lotnictwie cywilnym, które muszą być zgłaszane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 376/2014.

4. Ochrona lotnictwa

nr 300/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002

nr 272/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 2 kwietnia 2009 r. uzupełniające wspólne podstawowe normy ochrony lotnictwa cywilnego określone w załączniku do rozporządzenia (WE) 300/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 297/2010,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 720/2011,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1141/2011,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 245/2013.

nr 1254/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 18 grudnia 2009 r. ustanawiające kryteria pozwalające państwom członkowskim na odstępstwo od wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego i przyjęcie alternatywnych środków w zakresie ochrony

nr 18/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 8 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 w zakresie specyfikacji dla krajowych programów kontroli jakości w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego

nr 72/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające procedury przeprowadzania inspekcji Komisji w zakresie ochrony lotnictwa

nr 2015/1998

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 5 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/2426

nr 2015/8005

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 16 listopada 2015 r. ustanawiająca szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego, zawierające informacje, o których mowa w art. 18 lit. a) rozporządzenia (WE) 300/2008.

5. Zarządzanie ruchem lotniczym

nr 549/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie ramowe), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 6, 8, 10, 11 i 12.

W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2 słowa „na szczeblu wspólnotowym” zastępuje się słowami „na szczeblu wspólnotowym wraz ze Szwajcarią”.

Niezależnie od dostosowania horyzontalnego, zawartego w tiret drugim załącznika do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako stosujących się do Szwajcarii.

nr 550/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie w sprawie zapewniania służb), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 9a, 9b, 15, 15a, 16 i 17.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

b) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 1 i 6 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

c) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 1 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

d) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 1 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

e) art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja kieruje swoją decyzję do państw członkowskich oraz informuje o niej instytucję zapewniającą służby w zakresie, w jakim jej to prawnie dotyczy.”.

nr 551/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie organizacji i użytkowania przestrzeni powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (Rozporządzenie w sprawie przestrzeni powietrznej), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 3a, 6 i 10.

nr 552/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 4, 7 i art. 10 ust. 3.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2, po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”;

b) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 4, po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”;

c) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

w sekcji 3 tiret drugie i ostatnie, po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”.

nr 2150/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 23 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne zasady elastycznego użytkowania przestrzeni powietrznej

nr 1033/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 4 lipca 2006 r. ustanawiające wymogi dla procedur w zakresie przetwarzania planów lotu w fazie poprzedzającej lot dla Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 428/2013.

nr 1032/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 6 lipca 2006 r. ustanawiające wymagania dla automatycznych systemów wymiany danych lotniczych dla celów powiadamiania, koordynacji i przekazywania kontroli nad lotem pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 30/2009

nr 730/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 11 maja 2006 r. w sprawie klasyfikacji przestrzeni powietrznej i możliwości wykonywania lotów z widocznością w przestrzeni powietrznej powyżej poziomu lotu FL 195, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012

nr 219/2007

Rozporządzenie Rady z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), zmienione:

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 1361/2008,

— rozporządzeniem Rady (UE) nr 721/2014.

nr 633/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 czerwca 2007 r. ustanawiające wymagania w zakresie stosowania protokołu przesyłania komunikatów lotniczych do celów powiadamiania, koordynowania i przekazywania lotów pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 283/2011

nr 482/2008

Rozporządzenie Komisji z dnia 30 maja 2008 r. ustanawiające system zapewnienia bezpieczeństwa oprogramowania do stosowania przez instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej oraz zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 2096/2005

nr 29/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 stycznia 2009 r. ustanawiające wymogi dla usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/310.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującym dostosowaniem:

w załączniku I część A dodaje się „Switzerland UIR”.

nr 262/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 30 marca 2009 r. ustanawiające wymogi w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interrogatorów modu S dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

nr 73/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające wymagania dotyczące jakości danych i informacji lotniczych dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1029/2014

nr 255/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania przepływem ruchu lotniczego, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012

nr C(2010) 5134

Decyzja Komisji z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiająca organ oceny skuteczności działania dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

nr 2014/672

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 24 września 2014 r. w sprawie przedłużenia okresu, na jaki wyznaczony został organ weryfikujący skuteczność działania w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

nr 176/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie informacji wymaganych przed ustanowieniem i zmianą funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej

nr 677/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 lipca 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące funkcji sieciowych zarządzania ruchem lotniczym (ATM) oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2010, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 970/2014

nr 2011/4130

Decyzja Komisji z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie wyznaczenia menedżera sieci ds. funkcji sieciowych zarządzania ruchem lotniczym (ATM) w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

nr 1034/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 17 października 2011 r. w sprawie nadzoru nad bezpieczeństwem w zarządzaniu ruchem lotniczym i służbach żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2010

nr 1035/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 17 października 2011 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 482/2008 i (UE) nr 691/2010, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 448/2014.

nr 1206/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 22 listopada 2011 r. ustanawiające wymogi dotyczące identyfikacji statków powietrznych do celów dozoru w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującym dostosowaniem:

W załączniku I dodaje się „Switzerland UIR”.

nr 1207/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 22 listopada 2011 r. ustanawiające wymogi dotyczące skuteczności działania i interoperacyjności systemów dozoru w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1028/2014

nr 923/2012

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 26 września 2012 r. ustanawiające wspólne zasady w odniesieniu do przepisów lotniczych i operacyjnych dotyczących służb i procedur żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1035/2011 oraz rozporządzenia (WE) nr 1265/2007, (WE) nr 1794/2006, (WE) nr 730/2006, (WE) nr 1033/2006 i (UE) nr 255/2010, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 2015/340

nr 1079/2012

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 16 listopada 2012 r. ustanawiające wymogi dotyczące separacji międzykanałowej w łączności głosowej dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 657/2013

nr 390/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych

nr 391/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiające wspólny system opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej

nr 409/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 3 maja 2013 r. w sprawie definicji wspólnych projektów, ustanowienia systemu zarządzania i określenia zachęt wspierających wdrożenie europejskiego centralnego planu zarządzania ruchem lotniczym

nr 2014/132

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiająca ogólnounijne docelowe parametry skuteczności działania dla sieci zarządzania ruchem lotniczym oraz progi alarmowe na drugi okres odniesienia obejmujący lata 2015–2019

nr 716/2014

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie ustanowienia wspólnego projektu pilotażowego wspierającego realizację centralnego planu zarządzania ruchem lotniczym w Europie

6. Środowisko naturalne i poziom hałasu

nr 2002/30

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (Artykuły 1–12 i 14–18)

(Stosuje się zmiany w załączniku I wynikające z załącznika II, rozdział 8 (Polityka transportowa), sekcja G (Transport powietrzny) pkt 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej).

nr 89/629

Dyrektywa Rady z dnia 4 grudnia 1989 r. w sprawie ograniczenia emisji hałasu z cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych

(art. 1–8)

nr 2006/93

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie określenia zasad wykonywania operacji przez samoloty objęte częścią II rozdział 3 tom 1 załącznika 16 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, wydanie 2 (1988 rok)

7. Ochrona konsumentów

nr 90/314

Dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek

(art. 1–10)

nr 93/13

Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

(art. 1–11)

nr 2027/97

Rozporządzenie Rady z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych (art. 1–8), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 889/2002

nr 261/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91

(art. 1–18)

nr 1107/2006

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą

8. Różne

nr 2003/96

Dyrektywa Rady z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej

(art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 14 ust. 2).

9. Załączniki

A: Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej

B: Kontrola finansowa dotycząca szwajcarskich uczestników działań europejskiej agencji bezpieczeństwa lotniczego

ZAŁĄCZNIK A

PROTOKÓŁ

W SPRAWIE PRZYWILEJÓW I IMMUNITETÓW UNII EUROPEJSKIEJ WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z artykułem 343 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykułem 191 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Unia Europejska i EWEA korzystają na terytoriach państw członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania ich zadań,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

ROZDZIAŁ I

MIENIE, FUNDUSZE, AKTYWA I OPERACJE UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 1*

Lokale i budynki Unii są nietykalne. Nie podlegają rewizji, rekwizycji, konfiskacie ani wywłaszczeniu. Mienie i aktywa Unii nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Unii są nietykalne.

Artykuł 3

Unia, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy państw członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Unia dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Unii.

Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za korzystanie z usługi użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Unia jest zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w stosunku do produktów przeznaczonych do ich użytku służbowego: produkty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach określonych przez rząd tego kraju.

Unia jest także zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w odniesieniu do swoich publikacji.

ROZDZIAŁ II

KOMUNIKACJA I LAISSEZ-PASSER

Artykuł 5

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje Unii korzystają na terytorium każdego państwa członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Unii nie podlegają cenzurze.

Artykuł 6

Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę stanowiącą zwykłą większością, a które władze państwa członkowskiego uznają za ważny dokument podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Unii przez szefów tych instytucji. Takie *laissez-passer* wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie *laissez-passer* jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich.

ROZDZIAŁ III

POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 7

Swoboda przemieszczania się członków Parlamentu Europejskiego podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym lub innym.

Członkom Parlamentu Europejskiego, w zakresie kontroli celnej i walutowej, przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu – takie same udogodnienia, jakie przyznawane są wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych państw członkowskich – takie same udogodnienia jak przyznawane przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 8

Wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa — z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) na terytorium innego państwa członkowskiego – z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków Parlamentu Europejskiego podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został ujęty na gorącym uczynku i nie może on również stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek z jego członków.

ROZDZIAŁ IV

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH BIORĄCY UDZIAŁ W PRACACH INSTYTUCJI UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 10

Przedstawiciele państw członkowskich biorący udział w pracach instytucji Unii, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w czasie podróży do i z miejsca obrad, ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Unii.

ROZDZIAŁ V

URZĘDNIICY I INNI PRACOWNICY UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 11

Na terytorium każdego państwa członkowskiego i bez względu na ich przynależność państwową, urzędnicy i inni pracownicy Unii:

- a) z zastrzeżeniem postanowień Traktatów dotyczących z jednej strony reguł odpowiedzialności urzędników i innych pracowników w stosunku do Unii oraz, z drugiej strony, właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sporach między Unią a jej urzędnikami i innymi pracownikami, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonanych przez nich czynności służbowych, a obejmującego również słowa wypowiedziane lub napisane. Korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców; dotyczy to również ich współmałżonków oraz członków rodziny pozostających na ich utrzymaniu;
- c) w zakresie przepisów walutowych, korzystają z takich samych udogodnień, które są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych;
- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym państwie, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w kraju, którego są obywatelami na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd danego państwa za niezbędny.

Artykuł 12

Urzędnicy i inni pracownicy Unii objęci są podatkiem na rzecz Unii od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Unię, na warunkach i zgodnie z procedurą określonymi przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami.

Są oni zwolnieni z krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Unię.

Artykuł 13

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku, a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między państwami członkowskimi Unii, uznaje się, że urzędnicy i inni pracownicy Unii, którzy osiedlają się na terytorium państwa członkowskiego innego niż kraj ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych, w momencie dołączenia do służb Unii, i wyłącznie z tytułu wykonywania swoich obowiązków na rzecz Unii zarówno w kraju ich faktycznego zamieszkania i kraju zamieszkania dla celów podatkowych, zachowują miejsce zamieszkania w tym ostatnim, pod warunkiem że kraj ten należy do Unii. Postanowienie to stosuje się także do współmałżonka, w zakresie w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej, oraz do dzieci pozostających na utrzymaniu i pod opieką osób, o których jest mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w pierwszym akapicie, znajdujące się na terytorium, w którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie; w celu ustalenia takiego podatku, uznaje się za znajdujące się w kraju stałego zamieszkania, z zastrzeżeniem praw państw trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami, określają system świadczeń socjalnych obejmujący urzędników i innych pracowników Unii.

Artykuł 15

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określają kategorie urzędników i innych pracowników Unii, do których stosują się postanowienia artykułu 11, drugiego akapitu artykułu 12 i artykułu 13, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzędników i innych pracowników poszczególnych kategorii przekazywane są okresowo rządowi państw członkowskich.

ROZDZIAŁ VI

PRZYWILEJE I IMMUNITETY PLACÓWEK DYPLMATYCZNYCH PAŃSTW TRZECICH AKREDYTOWANYCH PRZY UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 16*

Państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Unii, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych i przywilejów placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Unii.

ROZDZIAŁ VII

POSTANOWIENIA OGÓLNE*Artykuł 17*

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Unii wyłącznie w interesie Unii.

Każda instytucja Unii powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi, kiedy uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Unii.

Artykuł 18

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Unii współpracują z właściwymi władzami danych państw członkowskich.

Artykuł 19

Artykuły 11–14 i 17 stosuje się do członków Komisji.

Artykuł 20

Artykuły 11–14 i 17 stosuje się do sędziów, rzeczników generalnych, sekretarzy i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

Artykuł 21

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, członków jego organów, jego pracowników i do przedstawicieli państw członkowskich biorących udział w jego działalności, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu banku.

Ponadto Europejski Bank Inwestycyjny jest zwolniony z jakiegokolwiek opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Podobnie też, jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowią podstaw do nałożenia opodatkowania. Ponadto działalność Banku i jego organów, prowadzona zgodnie z jego statutem, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Artykuł 22

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Centralnego, do członków jego organów i do jego personelu, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

Ponadto Europejski Bank Centralny jest zwolniony z jakiegokolwiek opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Działalność Banku i jego organów, podejmowana zgodnie ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Dodatek

Szczegółowe zasady stosowania w Szwajcarii Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej

1. Rozszerzenie stosowania na Szwajcarię

Wszelkie odniesienia do państw członkowskich poczynione w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanym dalej „Protokołem”) należy rozumieć jako obejmujące również Szwajcarię, chyba że poniższe postanowienia stanowią inaczej.

2. Zwolnienie agencji z podatków pośrednich (w tym z VAT-u)

Towary i usługi eksportowane ze Szwajcarii nie podlegają szwajcarskiemu podatkowi od wartości dodanej (VAT). W odniesieniu do towarów i usług dostarczanych Agencji w Szwajcarii do jej użytku służbowego, zwolnienie z VAT-u jest realizowane zgodnie z art. 3 akapit drugi Protokołu poprzez zwrot jego kwoty. Zwolnienie z VAT-u dotyczy przypadków, gdy rzeczywista cena towarów i usług podana na fakturze lub innym równoważnym dokumencie wynosi co najmniej 100 franków szwajcarskich (wraz z podatkiem).

Zwrot VAT-u następuje po przedstawieniu odpowiednich szwajcarskich formularzy w Federalnej Administracji Podatkowej, w Dziale Głównym ds. Podatku VAT. Wnioski o zwrot są zasadniczo rozpatrywane w terminie trzech miesięcy od daty ich złożenia wraz z odpowiednimi dowodami zakupu.

3. Warunki stosowania zasad dotyczących personelu Agencji

W odniesieniu do art. 12 akapit drugi Protokołu Szwajcaria, zgodnie z zasadami swoich wewnętrznych przepisów prawnych, zwalnia urzędników i innych pracowników Agencji w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 ⁽¹⁾ z podatków federalnych, kantonalnych i gminnych od wynagrodzeń, płac i poborów służbowych wypłacanych przez Unię Europejską i podlegających wewnętrznemu podatkowi na jej rzecz.

Do celów stosowania art. 13 Protokołu Szwajcaria nie jest uznawana za państwo członkowskie w rozumieniu punktu 1 powyżej.

Urzednicy oraz inni pracownicy Agencji, a także członkowie ich rodzin, którzy są objęci systemem ubezpieczeń społecznych stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, nie podlegają obowiązkowi przystąpienia do szwajcarskiego systemu ubezpieczeń społecznych.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest jedynym organem właściwym do rozstrzygania wszelkich kwestii dotyczących stosunków między Agencją lub Komisją a ich personelem w odniesieniu do zastosowania rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽²⁾ oraz pozostałych przepisów prawnych Unii Europejskiej ustalających warunki pracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 z dnia 25 marca 1969 r. określające kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy artykułu 12, artykułu 13 ustęp drugi i artykułu 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot (Dz.U. L 74 z 27.3.1969, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (warunki zatrudnienia innych pracowników) (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

ZAŁĄCZNIK B

**KONTROLA FINANSOWA DOTYCZĄCA SZWAJCARSKICH UCZESTNIKÓW DZIAŁAŃ EUROPEJSKIEJ
AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA LOTNICZEGO**

Artykuł 1

Bezpośrednia komunikacja

Agencja i Komisja bezpośrednio kontaktują się z wszelkimi osobami lub podmiotami, które mają siedzibę w Szwajcarii i uczestniczą w działaniach Agencji jako kontrahenci, uczestnicy programu Agencji, osoby opłacane z budżetu Agencji lub Wspólnoty lub też jako podwykonawcy. Osoby te mogą bezpośrednio przekazywać Komisji lub Agencji wszelkie stosowne informacje i dokumenty, które są zobowiązane przedkładać na podstawie instrumentów prawnych, do których odnosi się niniejsza decyzja, a także na podstawie zawartych kontraktów lub umów oraz podjętych w ich ramach decyzji.

Artykuł 2

Kontrole

1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, rozporządzeniem finansowym przyjętym przez zarząd Agencji w dniu 26 marca 2003 r., rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ oraz z innymi przepisami, które przywołuje niniejsza decyzja, kontrakty lub umowy zawarte z beneficjentami mającymi siedzibę w Szwajcarii oraz decyzje podjęte w odniesieniu do nich mogą przewidywać możliwość przeprowadzenia w dowolnym momencie audytów naukowych, finansowych, technologicznych i innych u beneficjentów lub ich podwykonawców, przeprowadzane przez urzędników Agencji i Komisji lub przez inne osoby przez nie upoważnione.
2. Pracownicy Agencji i Komisji oraz inne upoważnione przez nie osoby mają prawo do odpowiedniego dostępu do miejsc, prac i dokumentów, a także do wszelkich niezbędnych informacji, również w formie elektronicznej, jakie są im niezbędne do prawidłowego przeprowadzenia audytów. Prawo dostępu jest jasno określone w kontraktach lub umowach zawieranych w celu zastosowania instrumentów, które przywołuje niniejsza decyzja.
3. Trybunał Obrachunkowy dysponuje tymi samymi prawami co Komisja.
4. Audyty mogą mieć również miejsce w ciągu pięciu lat od wygaśnięcia niniejszej decyzji lub na warunkach wskazanych w kontraktach lub umowach oraz w podjętych decyzjach.
5. Szwajcarska Federalna Inspekcja Finansowa jest z wyprzedzeniem zawiadamiana o audytach, które mają być przeprowadzane na terytorium Szwajcarii. Zawiadomienie to nie jest prawnym warunkiem przeprowadzenia przedmiotowych audytów.

Artykuł 3

Kontrole na miejscu

1. Zgodnie z niniejszą umową Komisja (OLAF) jest uprawniona do przeprowadzania kontroli na miejscu oraz inspekcji na terytorium Szwajcarii, zgodnie z warunkami rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

⁽³⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

2. Kontrole na miejscu oraz inspekcje są przygotowywane i prowadzone przez Komisję w ścisłej współpracy ze Szwajcarską Federalną Inspekcją Finansową lub z innymi właściwymi organami szwajcarskimi wskazanymi przez Szwajcarską Federalną Inspekcję Finansową, które w stosownym czasie są informowane o przedmiocie, celu i podstawie prawnej kontroli i inspekcji, w sposób umożliwiający im udzielenie niezbędnej pomocy. W związku z tym urzędnicy właściwych organów szwajcarskich mogą uczestniczyć w kontrolach na miejscu oraz inspekcjach.
3. Jeżeli właściwe organy szwajcarskie wyrażą taką wolę, kontrole na miejscu oraz inspekcje mogą być przeprowadzane wspólnie przez Komisję i przez te organy.
4. Jeżeli uczestnicy programu przeciwstawiają się kontroli na miejscu lub inspekcji, organy szwajcarskie, działając zgodnie z przepisami krajowymi, udzielają kontrolerom Komisji wsparcia, którego ci mogą potrzebować w celu wypełnienia swoich obowiązków w zakresie przeprowadzania kontroli na miejscu lub inspekcji.
5. Komisja możliwie jak najszybciej zawiadamia szwajcarskie Federalne Biuro Kontroli o wszelkich faktach lub podejrzeniach dotyczących nieprawidłowości, o których uzyska informacje w ramach przeprowadzania kontroli lub inspekcji na miejscu. W każdym przypadku Komisja jest zobowiązana powiadomić wyżej wymieniony organ o wyniku przedmiotowych kontroli i inspekcji.

Artykuł 4

Informacje i konsultacje

1. W celu prawidłowego wykonania postanowień niniejszego załącznika właściwe organy szwajcarskie i wspólnotowe regularnie dokonują wymiany informacji oraz, na wniosek jednej ze stron, przeprowadzają konsultacje.
2. Właściwe organy szwajcarskie bezzwłocznie powiadamiają Agencję i Komisję o wszelkich znanych im faktach lub powziętych przez nie podejrzeniach, które wskazują na istnienie nieprawidłowości dotyczących zawierania i wykonywania kontraktów lub umów zawartych w ramach stosowania instrumentów, o których mowa w niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Poufność

Informacje przekazane lub uzyskane na mocy postanowień niniejszego załącznika, niezależnie od ich postaci, są objęte tajemnicą służbową i ochroną przysługującą analogicznym informacjom zgodnie ze szwajcarskim prawem krajowym oraz odnośnymi przepisami mającymi zastosowanie w odniesieniu do instytucji wspólnotowych. Informacje takie mogą być przekazywane wyłącznie tym osobom, które potrzebują zapoznać się z nimi ze względu na swoje funkcje w instytucjach wspólnotowych, państwach członkowskich lub w Szwajcarii. Ponadto informacje takie nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż skuteczna ochrona interesów finansowych umawiających się stron.

Artykuł 6

Środki i kary administracyjne

Bez uszczerbku dla stosowania szwajcarskiego prawa karnego, Agencja lub Komisja mogą nakładać środki i kary administracyjne zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1605/2002 i rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

*Artykuł 7***Odzyskiwanie i egzekucja**

Decyzje Agencji lub Komisji podjęte w ramach stosowania niniejszej decyzji, nakładające zobowiązania pieniężne na osoby inne niż państwa, stanowią w Szwajcarii tytuł egzekucyjny.

Tytuł wykonawczy musi być wydany, bez przeprowadzania kontroli innych niż weryfikacja autentyczności aktu, przez organ wskazany przez rząd szwajcarski, który zawiadamia o tym Agencję lub Komisję. Egzekucja musi zostać przeprowadzona zgodnie z zasadami procedur szwajcarskich. Legalność decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjmowane na mocy klauzuli arbitrażowej podlegają wykonaniu na tych samych warunkach.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL